

HALKIN KURTULUŞU yolunda GENÇLİK

21 Mart 1977

2

250kr.

Gençlik hareketinin temelini işçi ve köylü gençliğin teşkil etmesi gerektiğini unutmayınız. Bu sizin dayanacağınız geniş kitlelerdir.

FAŞİST İŞGALLERİ KIRMAK İÇİN İLERİ.

Son günlerde faşist diktatörlüğün saldırılarıyla birlikte öğrenci gençlik mücadelesinde de bir ilerleme, yükselme göze çarpıyor. Birçok okulda faşistlere karşı okulun faşistleştirilmesine karşı militan bir kitle mücadelesi veriliyor. Birçok okulda öğrenciler başka okullardaki mücadele ile dayanışmalarını gösterebilmek için mücadeleye giriyor. Faşizme karşı gençlik mücadelesinin yükseldiği şu günlerde faşist işgallerin kırılması için devrimciler geçmiş mücadelelerden dersler çıkararak mücadeleyi geliştirmelidirler.

Faşist işgallerin kırılması için devrimci gençlik güçlerinin birliğini sağlayalım. Devrimciler arasında karşılıklı güven ve dostluk ilişkilerini hâkim kılalım, grupların birbirleriyle rekabet anlayışını ortadan kaldıralım. Grupçuluk ve rekabet mücadele ufkumuzu daraltan meseleye uzun vadeli sistemli bir çalışma açısından, kitleler açısından bakmamızı engelleyen unsurlardır.

Faşist işgalleri kırma mücadelesinde uzun süreli sistemli bir çalışmayı esas almalıyız. Okullarda faşist işgali gerçekleştirenler polis ve idare ile işbirliği halinde olan bir avuç faşisttir. Geniş kitle faşistlerden nefret etmektedir. Ancak bu potansiyeli örgütleyip mücadeleye sevkedecek çalışmalar yapılmadığı için kitleler dağınıktır ve yılgınlık eğilimleri gelişmektedir.

Faşist işgallerin kırılması devrimcilerin geniş kitlelerle birleşebilmesiyle mümkündür. Soruna uzun vadeli sistemli bir çalışma programı ışığında bakmalıyız. Geniş kitleleri harekete geçirecek bütün yolları bütün olanakları kullanmalı, bütün fedakârlığımızı göstermeliyiz. Amacımız okula gidip geri gelmek, içeri girmek olmamalıdır. Bugüne kadar ki, gelişim objektif olarak bu yöne gidiyor) Amacımız kitlelerin ve devrimcilerin faşist baskıdan kurtulması okulların demokratik bir mevzi olarak faşizme karşı aktif mücadele alanları haline gelmesidir. Bu yüzden okula gidebilmeyi az sonra da geri gelmeyi amaç olarak gören anlayışı ortadan kaldırmalıyız. Aynı zamanda bu durum güçlerin dağılmasına da neden olmaktadır.

Mücadeleyi dar sınırlarından genişletmeliyiz, yeni yöntemler bulmalı, mutlaka en geniş kitleyle birleşmeli, onları örgütlemeli, mücadeleye sevketmeliyiz. Halkımızın devrimci mücadelesiyle mücadelemizi birleştirmek için çalışmalıyız.

Sosyal faşistler halk güçleri içinde değil, karşı devrim güçleri içinde yer alır. Bu gerçeği kavrayıp faşizme ve sosyal faşizme karşı birlik anlayışını hâkim kılmalı, sosyal faşistlerin karşı-devrimci yüzünü açığa çıkarmalıyız.

Mücadelemizi faşist diktatörlüğün yıkılması devrimci işçi-köylü iktidarının kurulması mücadelesine tabi kılmalı, mücadelemizde devrimci siyasetin önderliği için yoğun çaba sarfetmeliyiz.

FAŞİST İŞGALLER KIRILACAKTIR!

KAHROLSUN FAŞİZM - SOSYAL FAŞİZM!

YAŞASIN DEVRİMCİ—İŞÇİ KÖYLÜ İKTİDARI!

töb-der'deki sosyal- faşist saldırılara karşı birleşelim

Öğretmenlerin devrimci mücadelesi revizyonizmi yıkarak yükselecektir

TÖB-DER Genel Merkezine çöreklenmiş Rus sosyal emperyalizminin işbirlikçisi sosyal-faşist Gültekin Gazioğlu yönetimi; devrimci, yurtsever, demokrat öğretmenlerin yönetimde bulunduğu 20 TÖB-DER şubesi yönetimine "işten el çektirdiler".

Faşist diktatörlüğün halk kitlelerine azgınca saldırdığı, demokratik kitle örgütlerini kapattığı, yöneticileri hakkında asılsız iddialarda bulunup davalar açtığı bu günlerde; sosyal-faşistler de 20 TÖB-DER şubesinin yönetim kurulunu feshettiler. Devrimci, demokratik mevzilere saldırmakta faşistlerden geri kalmadıklarını, onlarla birlikte olduklarını bu karşı-devrimci saldırılarıyla gösterdiler.

TÖB-DER, TÜM-DER'in başındaki sosyal-faşistler; yıllardır öğretmen ve memur mücadelesine önderlik etmiş devrimci, yurtsever, demokrat üyeleri tasfiye etmeye çalışmaktadırlar. Sosyal-faşistler demokratik kitle örgütlerini, böyle faşist yöntemlerle, örgüt içi demokrasiyi yok ederek bu örgütleri bölüp dağıtmaya çalışmaktadırlar. Memur ve öğretmen kitlesinin örgütlülüğünü ve birliğini böylece yok etmeye çalışıyorlar.

Sosyal-faşistlerin bu yeni saldırıları, devrimcilere, yurtseverlere, demokratlara karşı başlattıkları genel saldırının bir parçasıdır. 5 Şubat Ankara mitingindeki silahlı saldırılarının boyutlarını da aşan bir saldırıdır.

Yeni boyutlara ulaşan bu saldırılar, planlı ve örgütlü bir saldırının sonucu ve arkasından yeni yeni saldırıların geleceğinin habercisidirler. Sinsi sinsi hazırlanan ve yöneltilen bu saldırılar devrimci yurtsever, demokrat öğretmen, memur mücadelesine yöneltilen karşı-devrimci saldırılardır.

Sosyal-faşistler demokratik kitle örgütlerini böyle faşist uygulamalarla bölüp, parçalayıp, güçlerini dağıtarak kendi sosyal - faşist üsleri haline getirmek istiyorlar. Böylece devrimci mücadeleyi bastırmaya çalışıyorlar.

Gençlik ve kadınlar için de kendilerinden başkasının bulunmadığı sosyal-faşist dernekler açıyorlar. Kafa-kola alabildikleri devrim sempatizanı unsurları, kendilerinden başkasının olmadığı bu yerlerde Marksizm-leninizm ve halk düşmanlığı temelinde şartlandırmaktadırlar.

TÖB-DER'leri, TÜM-DER'leri de bu hale getirme amacındadırlar.

Onlar biliyor ki, devrimcilerle, kitlelerin birarada olması, maskelerini tez düşürecek, karşı-devrimci yüzlerini açığa çıkartacaktır... Kitlelerin gerçekleri görmesiyle bu Rus sosyal-emperyalizminin işbirlikçilerinin gasbettiği mevziler devrimcilerin yönetimde güçlü ve birleşik mücadele alanları haline gelecektir. İşte bu yüzden kitle örgütlerini bölüp, parçalayıp devrimci, yurtsever, demokrat muhalefet hareketlerini tasfiye ederek buraları sosyal-faşist bir üs haline getirmeye çalışıyorlar.

Sosyal-faşistler gittikçe saldırılarını yoğunlaştırıyorlar. Sosyal emperyalizmin ülkemizde yayılması arttıkça daha da saldırganlaşmaktadırlar. Mitinglerde, yürüyüşlerde, gecelerde devrimcilere sopalı - silahlı saldırılar düzenlemekte devrimcileri, yurtseverleri susturmaya çalışmaktadırlar. Fabrikalarda "maocu" diye devrimci işçileri patronla birlikte işten attırıyorlar.. Yine devrimci, yurtsever memurları ihbar ettirerek görevden aldırtıyorlar. Son olarak demokratik kitle örgütlerinde başlattıkları bu saldırılarla faşist yüzlerini somut olarak göstermektedirler. Bu saldırıları giderek bütün yurtsever, demokrat hareketlere yönelteceklerdir. Bütün yurtseverler, demokratlar bu saldırıları püskürtmede, proleter devrimcilerle birlik olmak zorundadırlar.

Biz, devrimci, yurtsever gençler olarak; sosyal-faşizme karşı hayatın her alanında yürüttüğümüz kararlı mücadeleyi; bu somut olayda özel bir görev olarak üstlenelim; okulda, fabrikada, tarlada, hayatın her alanında bu karşı-devrimci saldırıyı anlatalım, sosyal - faşizmin saldırgan karşı-devrimci yüzünü kitlelere gösterelim, kitleleri aktif mücadeleye sevkedelim.

Sosyal-faşistlerin bu somut saldırısına karşı proleter devrimcilerin ve devrimci, yurtsever, demokrat öğretmenlerin yürütecekleri mücadelede fedakârca yerimizi alalım, çeşitli araçlarla propagandayı yaygınlaştıralım.

ÖĞRETMENLERİN DEVRİMCİ MÜCADELESİ REVİZYONİZMİ YIKARAK YÜKSELECEKTİR!

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!
KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL FAŞİZM!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

GAZİANTEP ODTÜ ÖĞRENCİLERİ FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN SALDIRILARINA, KARŞI MÜCADELE EDİYORLAR

Bizler Gaziantep ODTÜ Mühendislik Fakültesinde okuyan öğrenciler olarak hakim sınıfların üzerimizde oynamak istedikleri oyunları açıklamak istiyoruz.

4 senelik bir mazisi olan okulumuz Gaziantep ODTÜ Mühendislik fakültesinde iki yıldan beri hızla gelişen devrimci anti - revizyonist hareketten korkan hakim sınıflar ilk olarak Ankara ODTÜ'de derse giremeyen, okul otobüslerini tarayıp kurşunlayan, Semih Erbek kardeşimizi katleden 160 elikanlı halk düşmanı faşist beslemeyi okulumuza getirtmek istediler. ODTÜ iç tüzüğüne aykırı olan böyle bir transferi gerçekleştirmek isteyen faşist mütevelli heyeti, tüm kitlemizle direnmemiz ve Antep halkının da bizi desteklemesi sonucu faşist emellerinde başarıya ulaşamamıştır.

Bu olayların gelişim süreci içinde yurdu aratmamak için polislere karşı 10 Aralık 1976 günü yaptığımız 4saatlik direnişimiz hakim sınıfları oldukça tedirgin etmiştir. Yurt savunması sırasında okulumuzun öğrencisi olan İGD'li sosyal - faşist, teslim olunması gerektiği, direnmenin boşuna olacağı türünden laflar sarfederek kitleyi pasifizme itmek istemiştir. Bunda başarılı olamayınca okulumuzun 52 günlük kapanmasından istifade ederek Ankara ODTÜ'ye gidip yurt savunmasını kendilerinin yönlendirdiklerini, yurdun içinden megafonla polislere "Ölsek de teslim olmayacağız" diye söylediklerini iddia edecek kadar alçalmışlardır.

Direnişin ertesi günü devrimcilere polisin saldırmasıyla başlayan olaylarda DİSK'in bölge temsilciliğine yuvalanmış İGD'li sosyal-faşistler, seminer hazırladıklarını söyleyerek olayları pencereden seyretmişlerdir. Tüm bu olaylar bizlere İGD'li sosyal - faşistlerin emekçi halkımızın yanında değil Sovyet sosyal emperyalistlerinin hizmetinde olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Tüm yurtta, okulları faşist üsler haline getirme ve yurtsever öğrencileri yıldırma politikasının okulumuz ODTÜ'ye yansımaları da oldukça belirgindir. Faşist mütevelli heyetinin öğretim üyeleri üzerindeki atama yetkilerinin bitmesine az bir zaman kala ODTÜ ye rektör olarak atadığı MHP'li hakim sınıflar uşağı Hasan Tan, rektörlük makamına geçer geçmez yeni kararnameler çıkarmıştır.

Bunlardan birkaçı, forumların idarenin iznine tabi kılınması, boykotun yasaklanması, gerekirse polisle dağıtılacağı, boykot veya forum müddetince öğrencilerin girmedikleri imtihan ve labaratuarlardan sıfır alacağı, vb. dir.

Hakim sınıflar uşağı Gaziantep Valisi'nin emriyle yurda ve okul kapısına yerleştirilen polisler aracılığıyla devrimci öğrenciler devamlı aramaya tabi tutulmakta, yurt kapısının önünde faşist saldırganların tecavüzleri sırasında yerinden bile kıpırdamayan polislerin yurtta kalan öğrencilerin güvenliğini sağlama bahanesiyle yurda yerleştirildiği açıklanmaktadır.

Tüm Türkiye'deki sömürü ve baskıların bir yansıması olan Antep'teki faşist baskılar devrimcilerle halkın bütünleşmesi karşısında geriletilmektedir.

Biz Gaziantep ODTÜ devrimci öğrencileri olarak halkımızın saflarında Faşizme ve sosyal faşizme karşı mücadelemizi sürdüreceğiz.

MÜTEVELLİYE HAYIR!
FAŞİST HASAN TAN ODTÜ'YE REKTÖR OLAMAZ!
KAHROLSUN FAŞİSTLER, SOSYAL-FAŞİSTLER!
YAŞASIN DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE KAVGAMIZ!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

ODTÜ'lü Devrimci Öğrenciler.

gaziantep MYO ögrencileri faşist ODTÜ rektörü Hasan Tan'ı protesto için direniyor

Okulumuz 16.2.1977 tarihinde faşist ODTÜ rektörü Hasan Tan'ın atanmasını protesto amacıyla direnişe geçmiştir. Okulumuzda yapılan formda direnişin amacı açıklanmış, genelde Türkiye'de; özelde Gaziantep'de olan faşist saldırılar kınanmış, bu saldırıları protesto amacıyla Meslek Yüksek Okulu direnişe geçmiştir.

Atatürk Lisesinin kapatılmasında Valinin ve Emniyet görevlilerinin gereken yükümlülüğü yerine getirmediklerini ve faşist saflarda devrimcilere karşı cephe almasını protesto ediyoruz.

Bizler (eğitimsiz eğitim) YAYKUR aldatmasına karşı olduğumuzu belirtiriz. En kısa zamanda Meslek Yüksek Okulları ile Akademi ve demokratik mücadelemizde başta MC hükümetine karşı aktif tavrımızı koyacağımızı, onun eğitimsiz eğitim YAYKUR palavrasını sergileyerek, demokratik ve akademik taleplerimizin verilmesi için mücadele edeceğimizi duyururuz.

Bizler M.Y.Okulu öğrencileri olarak emperyalizme ve faşizme karşı yükselen devrim mücadelesinde daima halkımızın devrimci saflarında yer alacağımızı belirtiriz.

ODTÜ'YE ATANAN FAŞİST REKTÖR İSTİFA!

KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL FAŞİZM!

Meslek Yüksek Okulu Öğrencileri

Halkın Kurtuluşu Gazetesi'nin ücretli ekidir. Fiatı: 250 kuruş. Sahibi: Nevzat AÇAN, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: H. Selim AÇAN, Yönetim Yeri: N.Osmaniye Cad. Ata İş Hanı 34/404 Cağaloğlu-İSTANBUL, Baskı Daily News Web. Genel Dağıtım: YURT-DA.

Proleter devrimci Sami yoldaşı anıyoruz

Halkımızın emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesinde yaşamı boyunca aktif bir militan olarak en ön saflarda dövüşen proleter devrimci Sami Ovalıoğlu, 30 mart 1976 salı günü, polis ve sivil faşistlerin plânlı saldırısı sonucu alçakça katledildi.

O bütün devrimci yaşamı boyunca faşist diktatörlüğün azgın saldırıları karşısında boyun eğmemenin, devrime, halka, yoldaşlara bağlılığın ve devrimci fedakârlığın en güzel örneklerini verdi.

O faşist diktatörlüğün en azgın saldırıları karşısında dahi yılgınlığa ve pasifizme düşmedi. Okulda, tarlada, fabrikada, maden ocaklarında halkımızla omuz omuza zulme karşı militanca mücadele etti.

1967'de ülkemiz gençliğinin emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesinin yükseldiği yıllarda devrimci mücadeleye atılan Sami Ovalıoğlu, çalışkanlığı, dürüstlüğü ve mütevaziliği ile her zaman devrimci çevrelerin takdirini kazanmıştı.

1968'de 6. filonun İstanbul'a gelişini protesto etmek için düzenlenen büyük anti-emperyalist gençlik eyleminin en ön saflarında aktif olarak yer aldı. Gençliğin örgütlenmesinin büyük önemini bilen Sami Ovalıoğlu, o sıralarda İstanbul'da kurulan DEV-LİS'in kuruluş çalışmalarında da önemli rol oynadı. İşçi sınıfının şanlı 15-16 Haziran eyleminde de yine en önde savaşan Sami Ovalıoğlu, kısa sürede halk düşmanlarının boy hedefi haline geldi. Nitekim, 12 mart 1971 yarı-askeri faşist diktatörlükçe O'da tüm devrimciler gibi arananlar listesine ilâve edilmişti.

O faşist diktatörlüğe teslim olmadı. Marksizme - Leninizme, kitlelere ve devrime olan inancından hiç bir şey kaybetmedi. Aksine, faşizme duyduğu kin ve nefretle mücadele azmi daha da perçinleşti.

Faşist diktatörlük O'nu bulamazdı. Çünkü o kitlelerin bağrında kaybolmuştu... Onların üretim ve sınıf mücadelesine katılıyor, onlara devrimci fikirler götürüyor, mücadelelerine önderlik ediyordu.

Sami Yoldaş, bu dönemde Tunceli, Elâzığ, Adana, Tarsus, Kahramanmaraş, Niğde, Akhisar ve Adıyaman'da amelelik, ırgatlık, işçilik yaparak halkla bağlarını güçlendirmiş, mücadeleyi sürdürmüştü. Aftan sonra bir süre Hekimhan ve Sivas'ta madenlerde şoför olarak mücadeleye devam eden Sami Yoldaş, daha sonra Ankara Devlet Mimarlık Mühendislik Akademisi'ne (ADMMA) girdi. Burada gençliğin mücadelesine omuz vermeye başladı. Ankara ve ADMMA'da devrimci dürüstlüğü, çalışkanlığı ve militan ruhuyla gençliğin haklı güvenini kazanmıştı.

Ankara gençliğinin emperyalizme ve faşizme karşı her eyleminde saflardaki yerini alan Sami Yoldaş, mücadeleyi örgütleyici, kitleleri toparlayıcı ve yönlendirici bir özelliğe sahipti.

O, ADMMA'daki faşist işgalin kırılması için çalışmaya başladı. Ev ev, işyeri işyeri dolaşıp nerede bir ADMMA öğrencisi varsa arayıp buluyor, mücadeleye sevkediyordu. Sami Yoldaş, yürüttüğü bu tutarlı ve fedakâr çalışmalardan dolayı faşist diktatörlüğün saldırılarına hedef olmaya başladı.

Sami Yoldaş, ölümünden bir süre önce Emniyet 1. Şubeye götürülmüş, orada 50-60 kişiye gösterilerek eşgalinin iyice tanınması sağlanmıştı. Nitekim, bu olaydan 1 ay kadar sonra düzenlenen plânlı saldırı ile alçakça katledildi.

Ölümünün birinci yıldönümünde onun devrime olan sonsuz inancı, halka ve yoldaşlara bağlılığı tüm devrimcilere, yurtseverlere ve gençliğe örnek olmalıdır.

Tüm devrimciler, yurtseverler ölümünün 1. yıldönümünde onun kararlılığı ile revizyonizme, oportünizme ve maceracılığa karşı mücadeleye atılmalıdırlar.

Onun "Faşizme karşı savaşmak insanlık görevidir." sözünü halkımıza ve tüm anti-faşist gençliğe maletmelidirler.

ANISI BİZLERE ÖNDER OLSUN!

AÖS halkındır, halk çocukları kalacaktır

Atatürk Öğrenci Sitesi devrimcilerinin kararlı mücadelesi sürüyor. Yayınladıkları bültenden bir bölüm:

1- Yurt ücretlerimizi her ayın onuna kadar mutlaka yatıralım. Faşist müdürün 22 şubat uygulaması gibi bir uygulamaya geçmeyeceğini kimse garanti edemez ayrıca yurt ücretlerini kasıtlı olarak yatırmayanlar, mücadelemize ihanet edenlerdir. Bunları herkese teşhir edelim.

2- Yurda gidiş ve dönüşleri düzenli ve örgütlü yapalım.

3- Atılma ve sürülme olaylarına boyun eğmeyelim, direnelim. Kız arkadaşların 36 gün süren direnişleri bizlere örnek olsun. Onların bu direnişi 9. bloktaki potansiyeli yükseltmiş, birlik ve dayanışmayı sağlamlaştırmıştır(...) Onlar mücadelelerinde ne demokratik yolları reddedip -yalnızca- direnmişlerdir, ne de sadece demokratik yollara güvenip yurdu terketmişlerdir. Onlar her iki mücadele yöntemini de birleştirmişlerdir.

4- Tekrar uygulanacak olan "emniyet belgesine" karşı direnmek için şimdiden hazırlanalım (...)

5- Sorunlarımızı yayalım, tüm yurtsever devrimcilerin desteklerini sağlamayaçalışalım (...)

6- İdeolojik eğitimimizi ihmal etmeyelim.Çünkü "devrimci teori olmadan, devrimci eylem olmaz" (Lenin). Birincil olarak anti-faşist mücadeleyi almak kaydıyla, ideolojik mücadeleyi sürdürelim.

7- Bölünmeyelim, birleşelim. Fakat bu ilke, aramızdaki hainleri görmeyeceğimiz, ideolojik mücadele yürütmeyeceğimiz, hata yapanları eleştirmeyeceğimiz, anti-faşist olmayanları teşhir ve tecrit etmeyeceğimiz anlamına gelir mi? Hayır asla gelmez. Bu konuda kendimize bile acımasız davranmalıyız. Örneğin sorunlarımız üzerine yazdığımız dilekçeye imza toplarken, 4-5 İGD'li "Mao'cuların yazdıkları dilekçelere imza atmayız" dediler. Bu gibi durumlarda kitlenin önemli çıkarlarını gözardı edenleri iyi tanıyalım, onları teşhir ve tecrit edelim.

8- Merkezi kararlara uyalım, fakat körükörüne değil. Fikirlerimizi söyleyelim ve örgütlü mücadeleye aktif bir şekilde katılalım. Birkaç kişinin kısır toplantı ve kararlarına değil, geniş kitlenin canlı pratiğinden çıkardığı canlı önerilere ihtiyacımız var. "Kitlelerden kitlelere" ilkesini hayata geçirelim.

9- Fedakâr olalım. Şahsi çıkarlarımız, devrimin çıkarlarının yanında önemsizdir. Gereksiz yere yurdu terketmeyelim. Maddi yönden kötü olan arkadaşlara, yardım edelim, örnek bir dayanışma içine girelim. "Yılmayalım, bıkmayalım, usanmayalım."

10- Güçlü ve cesur olalım. Doğru bir siyaset izlememiz, devrime ve halka bağlılığımız, haklılığımız, birliğimiz ve dayanışmamız vb. işte güçlülüğümüzün ve cesaretimizin temelleri bunlardır.

FAŞİST MÜDÜR OKTAY ARAS DEFOL!

AÖS FAŞİST KAMPI OLMAYACAKTIR!

YAŞASIN ÖRGÜTLÜ DİRENİŞİMİZ!

FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

(Gazi Eğitim Enstitüsü Öğrencileri)

Can güvenliğimizi örgütlü disiplinli ve kitlelere dayanan müçadelemiz sağlayacaktır.

1975-1976 yılının zorlu pratiğinden dersler çıkartarak yeni öğrenim yılına başladık. GEE'de ilk gün herkesin gördüğü, kavradığı birşey vardı. "Okul idaresi sicilli faşistlerden dizilmişti." Bu durum yeni öğrenim yılının daha zorlu mücadelelere sahne olacağını gösteriyordu. Faşist idare, oyununa ilk günden başlamış ve "böl-parçala-yut" taktiğini uygulamaya çalışmıştı. Devrimcilerin bu oyuna gelmeyişi onları hayal kırıklığına uğrattı. Bu süre içinde devrimcilerin, okulda tutunabildiği oranda kalmayı amaçlaması, "örgütlenme ve kitle ile ilişki kurmak" açısından yararlı olmuştur.

Gece bölümünde bunun tam tersi olmuştur. Bin dereden su getirilerek uydurulan bahanelerle gece bölümünün okula gidişi engellenmiş ve devrimcilerin kendi kitlesinin dahi bir kısmının kopmasını getirmiş, örgütlenme sağlanamamıştır. Bunun sonucu faşistler toplu-ca saldırma fırsatı bulmuş ve gece bölümünde geçici olarak da olsa bir üstünlük sağlamışlardır.

Daha sonraki günlerde gündüz faşistlerin toplu olmaları gerekçe gösterilerek bazı günler derslere girilmemiş ve okul terkedilmiştir. Bu hareketlerin önümüzdeki günlerde de tekrarlanması gündüz bölümünün degece bölümünün durumuna düşmesini getirecektir.Gene devrimciler kitleden kopacak, kitle derslere girecek, devrimciler güç toplamaya çalışacaktır. Ayakları yere basmayan bu çalışmalar elbette başarılı olmayacaktır.

Oysa derslere kesinlikle girilmeli, okul terkedilmemeli, mücadele okul içine kaydırılmalıdır. Tutunabildiğimiz, güçlü olduğumuz bölümlerde kesin ağırlığımız konmalı, devrimcilerin etkinliği sağlanmalıdır. Bunun yolu doğru bir örgütlenmeden, doğru bir siyasi çalışma ve devrimci kitle eylemlerinden geçer. Her eylemde faşistlerin karşısına, örgütlü ve disiplinli bir kitlenin çıkarılması onları yıldıracaktır.

Gazi-Der yönetimi (Devrimci Gençlik siyaseti) bu konuda doğru bir strateji çizmediği için, günlük politika izlemekte ve olayların akışına kapılıp gitmektedir. Bu siyasetsizlik (küçük-burjuva maceracı siyaset) kararsızlığı, bocalamayı ve yanlış hareketleri doğurmaktadır. Küçük-burjuva maceracı siyasetin, stratejik alandaki bir sloganı taktik olarak (okumak ama can güvenliği içinde okumak) kullanması yanılgının kaynağıdır. Bize can güvenliğini ne faşist idare, ne faşist polis, ne de faşist MC iktidarı sağlar. Can güvenliğimizi, desteğini kitlelerden aldığımız örgütlü ve disiplinli eylemlerimiz sağlayacaktır.

YAŞASIN GEE KİTLESİNİN ANTİ-FAŞİST MÜCADELESİ!

FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELEMİZ!

İTÜ ÖĞRENCİLERİ :

JANDARMA – POLİS – FAŞİST – İDARE İŞBİRLİĞİNE SON !

İTÜ'de yıllardır sürdürülen devrimci mücadeleyi boğamayan faşist diktatörlük, 1 martta okul tekrar öğrenime başladığında son çare olarak jandarmaya başvurdu.

Bugüne kadar defalarca faşist beslemelerin silahlı saldırısına hedef olan İTÜ ve İTÜ öğrenci kitlesi, faşistlerin yetmediği, püskürtüldüğü yerde, harekete geçip kudurmuşçasına saldıran polise de gerektiğinde hakettiği cevabı en yiğit bir şekilde verdi.

Polis ve faşistlerin birlikte saldırısıyla devrimci mücadeleyi geriletemediğini, yıpratamadığını gören Senato sık sık sudan gerekçelerle okulu kapatarak, İTÜ gençliğinin güçlerini bölmenin ve uzak hedefte okulu faşistleştirmenin çabasına katılıyordu.

Nitekim, 25 ocak günü Gümüşsuyu binasında polisin, öğrencilerin yanı sıra Dekan ve öğretim üyelerine bile kudurmuşçasına saldırması karşısında Senato, polis yerine öğrencileri hedef alarak okulu 1 Mart'a kadar kapattı.

1 Mart'ta okul tekrar açıldığında polis sayısı 3-5 katına çıkarılmış, okulun bütün koridorları jandarma tarafından tutulmuştu. Polis ve jandarma koridorlarda toplu gezmeyi ve konuşmamızı engellemeye çalışıyordu.

Komutanlar, jandarmalar da, öğrencilere karşı kesin nefreti sağlayabilmek, ve onu körükleyebilmek için tuvalette bile 4'er kişilik nöbetçi bulunduruyorlardı.

İlk başta okuma isteğinin ağır basması karşısında jandarmaya karşı tavrını, hoşnutsuzluğunu açığa vurmayan İTÜ öğrencileri, hayata geçirdikleri, "Faşistler İTÜ'ye giremezler" sloganını da jandarma sayesinde ihlâl edildiğini görünce pasif hoşnutsuzluk aktif mücadeleye dönüştürüldü.

Daha önce okula giremeyen faşistler, jandarma geldikten sonra okula giriyorlardı ama, girişte koridorun başından öteye gidemiyorlardı. 8-9 kişi bekleşip duruyorlardı. Öğrenci kitlesinden tecrit oldukları ve lânetlendikleri açıkça ortaya çıkıyordu.

Jandarmaya karşı devrimciler, kitleye, onun gerçek niteliğini, ona güvenemeyeceğimizi, onun tarafsız olmadığını, örnekler vererek anlatıp, propaganda ettiler. Revizyonistler ve oportünistler ise jandarmanın polisten daha iyi olduğu, tarafsız olduğu masalını yaymaya çalışıyorlardı ki, Gümüşsuyu binasında, faşistlerin saldırı ihtimali üzerine toparlanan öğrencileri göstererek jandarma binbaşısının, jandarmalara, "bunlar anarşisttir" deyip, "Süngü tak, mermi sür" emrini ve çıkacak olayda kesin "ateş" talimatını vermesi, oportünistlerin suratına gerçeğin ağır şamarını indirdi.

Jandarmanın kimin can güvenliğini sağladığı ve kimin canına kasdettiğine, Türkiye halkının mücadelesi şahittir. Grevdeki işçi, işgaldeki köylü şahittir. ODTÜ öğrencileri şahittir. Yoksul Kürt köylüsü şahittir. Ve İTÜ öğrencileri de şahit olacaklardır.

Nitekim, katillerin İTÜ'ye girmesini sağlayan jandarma, okul çıkışında arkadaşlarımızın faşistler tarafından taranmasını, bir arkadaşımızın katledilmesini önlememiştir... Onun görevi öğrencilerin can güvenliğini, öğrenim özgürlüğünü sağlamak değildir. Onun için önemli olan, onun esas görevi, İTÜ'deki devrimci mücadelenin bastırılmasıdır.

Okula girebildikleri halde, birkaç kez kitleden tepki görerek okulu terketmek zorunda kalan faşistler okul içinde bir şey yapamayınca, 11 Mart cuma günü dışarıda pusu kurdular. Teşvikiye'de açılan ateşle Salih Deniz arkadaşımız katledildi. Vedat arkadaşımız ağır yaralandı. Yine aynı saatlerde Karaköy civarında Hüseyin arkadaşımız da sırtından kurşunlanarak komaya sokuldu.

Bu yoğun saldırılara, İTÜ kitlesi sessiz kalamazdı ve kalmadı da.

14 Mart günü, bir günlük boykot öneren İYÖD'lü arkadaşlara, bütün binalarda forum ve Maçka'da toplanılarak Taksim'e kadar yürüyüş önerdik. Önerimiz kabul edildi. Taksim'de Halkın Kurtuluşu'ndan ve İYÖD'den birer arkadaş kısaca konuşacak ve and içilip dağılınacaktı.

Taşkışla ve Gümüşsuyu boşaltılıp Maçka'ya yüründü. Burada Maden Fakültesi ve MMF'nin de katılmasıyla sayımız 3 bine ulaştı. Teşvikiye üzerinden Taksim'e kadar sloganlar haykırarak yürüdük.

Yürüyüş, faşist saldırılara, jandarma-polis-faşist-idare-gerici işbirliğine karşı İTÜ öğrencilerinin kararlı, güçlü, etkili birliğini simgeledi. Gerici işbirliğini geriletti. Öğrenim özgürlüğü ve can güvenliğinin ancak böyle sağlanabileceğini kavrattı.

Yürüyüş, "Faşistler İTÜ'ye giremezler" sloganının bayraklaştırıldığı bir yürüyüş oldu. "Jandarma-polis-faşist-idare işbirliğine son!" sloganı jandarma ve polisi geriletti. Yürüyüşün ertesinden itibaren jandarma, binalardan çekilerek dışarıda beklemeye, polis fazlası okula gelmemeye başladı.

İTÜ öğrencilerinin birliğine hizmet eden yürüyüş, "Devrimci Gençlik"in son andaki komplocu çabasıyla sekteye uğratılmak istendi. Taksim'e gelindiğinde, "Salih arkadaşın cenazesine katılmayanlar, konuşamazlar" diyerek, daha önce kararlaştırılmış olmasına rağmen arkadaşımızın konuşmasını engellediler. Onlara, bu yürüyüşün cenaze töreni olmadığını, genel saldırıları ve gerici işbirliğini protesto olduğuna, saldırılarda komaya girenlerin arkadaşlarımız olduğunu anlatmaya çabalarken "atik" davranan "Devrimci Gençlik"ten bir arkadaş hemen çıkıp konuştu ve and içirip kitleyi dağıttı.

"Yürüyüşü kendine maletme" telaşı ve dar grup çıkarlarının ön plana çıkarılması biçiminde görülen "Devrimci Gençlik"in bu komplocu tavrı, sürdürüldüğü takdirde İTÜ'deki birliği sekteye uğratacak, mücadeleyi zayıflatacaktır.

Öğrenim özgürlüğü ve can güvenliğimizin sağlanması temelinde görevimiz Jandarma-Polis-Faşist-İdare işbirliğini parçalamak için olduğu kadar, devrimci birliği zedeleyici, sekteye uğratıcı çabalara karşı da mücadeleyi yükseltmek olmalıdır.

JANDARMA-POLİS - FAŞİST-İDARE İŞBİRLİĞİNE SON!
GENÇLİĞE CAN GÜVENLİĞİ VE ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

İTÜ'lü Proleter Devrimciler

Biz çıraklar kurtuluşumuzun Halkın Kurtuluşu ile olduğuna inanıyoruz

Biz proleter devrimciler olarak Halkın Kurtuluşu gazetesini yol göstericimiz olarak ve bilinçlenmemize yardımcı bir yayın organı olarak seçmiş bulunuyoruz ve Halkın Kurtuluşu yoluyla çırakların sesini halkımıza duyuruyoruz.

Biz proleter devrimciler ezilen ve sömürülen kesim olarak en önde yer alıyoruz. Geçimimizi kol emeği ile sağlıyoruz. Ailemize yardımcı oluruz diye düşünüyorduk. Fakat 15-20 TL.'sı haftalık ve bir öğlen yemeği bununla geçiniyoruz. Köylerden geliyoruz yatacak yer, yiyecek ekmek yok.

Hergün sabah 6 ile 7 arası işbaşı yapıyoruz. Öğlen paydosu yok. Hemen yemeğini yer yemez bir sigara bile içmeden iş başı yapıyoruz. Bizim sırtımızdan geçinen ustalar iyi kötü karınlarını doyururken, Amerikan emperyalizminin ve Rus sosyal-emperyalizminin, işbirlikçileri Vehbi Koç'lar ve Eczacıbaşı'ları milyonlarla oynayıp para ile ne yapacaklarını bilmiyor! Biz bunları geç de olsa anladık. Mücadelemizi bunlara karşı hergün biraz daha yükselterek ilerleyeceğiz.

"Uyan artık uykudan uyan, uyan sefiller dünyası." Daha çocukken başlarlar sömürülmeye. Çıraklar üzerindeki baskıya son!

Ve en büyük dertlerimizden birisi de açıkta kalışımız, sigortamız yok. Hayat garantimiz yok, bir elimiz ayağımız kesilse, hastalansak, bizim emekçi annemiz ve babamızdan başka kolunu uzatan yok. Zaten çoğunlukta ustaların sigortası yok ki, bizim sigortamız olsun.

Aldığımız haftalık sigorta vergisine yetse bile yatıramayız çünkü, açız. Bu şartlar altında sopa ve ana avrat küfür işitiyoruz. Bir takım kaybolsa ya sopa ya da ödetiyorlar.

Halkın Kurtuluşu gazetesini de ellerinden geldikçe okutmamaya çalışıyorlar. Çünkü biliyorlar ki, HALKIN KURTULUŞU'nun doğru ve gerçekçi çizgisini kendilerine ters düştüğünü buna karşılık, biz yine de okuyor ve mücadelemizi bir proletere yakışır şekilde hatalarımız bir kenara atılarak ilerleyen mücadelemize devam ediyoruz.

HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ!
SENDİKA HAKKIMIZ SÖKE SÖKE ALIRIZ!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!
NE AMERİKA, NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE

ALACA'lı Bir Proleter Devrimci

Kitlelerin faşizme sosyal faşizme revizyonizme, oportünizme karşı olan mücadelelerini hiç bir güç durduramıyacaktır

Gerici siyasetin egemen olduğu şehrimizdeki liseli devrimcilere, yurtseverlere faşist-polis-idare işbirliğinde yıldırma yöntemleri uygulanıyor. Yurdun her yerinde sermayenin bir avuç azgın köpekleri, öğrencilere, işçilere amansızca saldırıyorlar. Faşist baskılar Erdemli halkına son günlerde daha değişik yöntemlerle uygulanmaktadır. Son olarak, lisede üç yurtsever devrimci öğrencinin okuma hakları ellerinden alınmıştır.

Erdemli Lisesi Müdürü faşist M.Turhan BAYSAL, faşist Kemal KUBİLAY ve "Ülkü bir" üyesi faşist öğretmenlerden oluşan disiplin kurulu üç devrimciye azgınca saldırarak onları suçlu bulamayınca iftirada bulunarak okuma haklarını ellerinden almıştır.

Faşist diktatörlük ağzından akan salyasını genellikle sosyal-emperyalizme, sosyal-faşizme, revizyonizme karşı mücadele veren proleter devrimcilerin üzerine akıtmaktadır. Biz şunu biliyoruz ki, faşist diktatörlük halkımızın gücü karşısında yıkılacaklardır.

Erdemli'de sokağa yazılan "Kahrolsun Faşizm, sosyal-faşizm", "Faşizme ölüm, Halka hürriyet", "Herkese İş, Köylüye toprak, Halka hürriyet" sloganlarının kim tarafından yazıldığı saptanamayınca faşist diktatörlüğün uşakları faşist iki polis akşam saat 10'da şehrin içinde; Hüseyin Yıldız, Kazım Bilir, Sani Deniz adlı üç arkadaşı gözaltına almıştır. Hiç bir suç unsuru bulamayınca "yazıları siz yazdınız" diye mahkemeye vermişlerdir.

Okul idaresindeki faşistler de bu zeminden yararlanarak okuma haklarını ellerinden almışlardır. Üç devrimci arkadaşı okul bahçesinden polisler çıkarmışlardır. "Faşizme ölüm, Halka hürriyet", "Kahrolsun faşizm, sosyal-faşizm, "Faşist gerici eğitime son" diye bağırmışlardır, arkadaşlar okuldan ayrılırken.

Okuldan atmakla, okuma hakkını kısıtlamakla faşist diktatörlük ayakta durmayacaktır. Mücadele her yerde amansızca sürdürülmelidir.. Anneler, babalar çocuklarımıza sahip çıkalım. Onlarla birlikte okul idaresine karşı mücadele edelim.

FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

GERİCİ FAŞİST EĞİTİME SON
KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL-FAŞİZM!
HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ!

ERDEMLİ'den bir Proleter Devrimci.

Kitlelerle bağlarımızı sağlamlaştırarak devrimci mücadelemizi daha da yükseltelim

● Örgütlerimizde doğru çalışma tarzını hâkim kılalım...

Faşist diktatörlük öğrenci gençliğin okullarını yurtlarını kapatıp beslemelerine işgal ettirerek, faşist katillerine her gün bir devrimciyi öldürterek gençliğin ekonomik, akademik, demokratik, siyasi mücadelesine azgınca saldırarak gençlik güçlerini dağıtmak, onu yıldırmak amacındadır. Gençliğin örgütlerini kapatarak,örgütleri üzerinde baskı uygulayarak, örgütlenmeyi engelleyerek, gençliği örgütsüz, dağınık bırakmak amacındadır.

İşbirlikçi revizyonistler de bir taraftan gençliğin mücadelesini engellemek, kara çalmak,gençliği revizyonist, burjuva ideolojileriyle pasifize edip yozlaştırmak için çaba harcarken; diğer taraftan gençliğin ekonomik, demokratik taleplerine sahip çıkar görünüp, "Seçmen yaşı 18'e insin" gibi sahte hedefler gösteren kampanyalar açıyorlar. Bütün amaçları gençliğin mücadelesini engellemek "ileri demokrasi", "erken seçim için demokratik bir hükümet" çığırtkanlıklarıyla , kendi sosyal faşist diktatörlüklerinin gerçekleşmesini sağlamak.

Bu şartlarda en geniş gençlik kitlelerini faşizme ve sosyal faşizme karşı örgütlemek, aktif mücadeleye sevketmek, en önemli görevimizdir.

Bu görevi doğru, tutarlı bir örgütlenme,mücadele ve ittifak anlayışını, her türlü tutarsız, oportünist anlayış ve tavırlara karşı mücadele sürecinde hâkim kılarak yerine getirebiliriz.

Bugün birçok gençlik örgütlenmesi gruplararası siyasi tez tartışmalarının hüküm sürdüğü bir alan haline gelme durumuyla karşı karşıyadır. Bu durumda mevcut örgütlenmeler giderek kendi kitlesinden kopuyor, elit bir grubun tartışma alanı haline geliyor. İdeolojik mücadele gerçek amaç ve yöntemlerinden çarpıtılarak entellektüelizm, dedikoduculuk, komploculuk hâkim hale gelmeye başlıyor. Kitlelere halk demokrasisinin, sosyalizmin,devrimci mücadelenin propagandası, siyasi görevlerimizin kavratılıp hedefler gösterilmesi, propagandanın somut olması gerekirken soyut "hangisi daha tehlikeli" cinsinden tartışmalar günlerce sürüp gidiyor.

Bu olumsuzlukların başlıca iki kaynağını şu şekilde tesbit edebiliriz:

a) Gençliğin örgütlenmesi ve mücadelesinin yeterince kavranıp hayata geçirilememesi; Marksist - Leninist kitle çizgisinin kavranıp uygulanamaması,

b) Sağ reformizmin legalizmi, entellektüelizmi körüklemesi ve bunun etkilerinin bertaraf edilememesi.

Bu olumsuzlukların giderilmesinde şunları esas almalıyız. Örgütlenmeleri gerçek temellerine oturtmak, örgütlenmelerin mücadelesinin muhtevasını iyi kavramak. Yani birim,anti-faşist, anti-emperyalist merkezi siyasi ve sosyalist örgütlenmelerin mücadelerinin muhtevasının ayrı olduğunu,dolayısıyla bu örgütlenmelerin birbirinden ayrılığını ve aralarındaki ilişkiyi kavramak.

Bir örgütlenme mesleki siyasi ve sosyalist görevlerin tümünü birden yerine getirmeye çalışırsa hiçbirini yerine getiremez ve kısa zamanda kitleden koparak tasfiye olur. Bir örgütlenmeyi ayakta tutan doğru bir örgütlenme ve mücadele anlayışı temelinde geniş kitlelerin mücadelesine önderlik etmesidir. Bunu yerine getiremeyen örgütlenmeler tasfiye olmaya, yıkılmaya mahkûmdur. Bu bugüne kadar hayat tarafından birçok kez doğrulanmıştır. Önemli olan bunlardan gerekli dersi çıkarabilmektir.

Birim düzeyindeki örgütlenmeler en geniş kitlenin örgütü haline gelmeli, kitlenin ekonomik demokratik mücadelesine önderlik ederek kitleleri anti - faşist anti-emperyalist mücadele saflarına kazanmaya çalışmalıdır. Bu örgütlenmeler kitlelerin "süngüsüz eğitim", "öğrenim özgürlüğü can güvenliği"mücadelesine önderlik etmelidir. Faşist işgallerin kırılması için en geniş kitlenin militan birliğini sağlamalıdır.

Siyasi örgütlenmeler gençliğin anti-faşist anti-emperyalist mücadelesine önderlik etme, merkezileştirme görevlerini yerine getirmelidirler. Bu örgütlenmelerin esas görevi gençliğin siyasi mücadelesine önderlik etmektir.Yoksa grupların tartışma alanı, entellektüelizmin yapıldığı bir yer olmak değil. İdeolojik mücadele hayatın bütün alanlarında sürdürülen bir mücadeledir. Amacı proleteryanın Marksist-Leninist siyasetini hâkim kılmaktır. Yöntemi ise eleştiri, iknadır.

Proleter devrimciler, ideolojik mücadeleyi inkâr etmezler. İdeolojik mücadeleyi siyasi görevlerine tabi kılarak ideolojik, siyasi mücadele birliğini sağlarlar.

Bugün ideolojik mücadelenin amaçları ve yöntemleri tamamen bir kenara itilerek ideolojik mücadele yerine yalan, dedikodu, iftira geçiriliyor; ya da, ideolojik mücadele kılıfı altında tahrifatçılık, yalancılık yapılıyor. Bu burjuva tutumlara karşı en kararlı bir şekilde mücadele etmezsek, devrimci mücadele büyük zarar görecektir.

Mevcut gençlik örgütlenmelerinin bu anlatılanlardan kaynaklanan bir diğer önemli zaafı da kitle örgütlenmesine önem vermemeleridir. En geniş kitleyi örgüte üye yapma, üyelerle sıkı düzenli ilişkiler kurma, kitlelerin akademik, ekonomik, demokratik, kültürel, siyasi ihtiyaçlarına cevap verme görevi yerine getirilememektedir.

Kitlelerin eleştirileri ne kulak verilmemekte,yönetim-kitle birliği sağlanamamaktadır. Kitleleri çeşitli dallarda örgütleyip, onların insiyatiflerinin gelişmesi gerçekleştirilememektedir. Kitleleri çeşitli dallarda ve birimlerde örgütleyip, örgütü gerçek bir örgüt yaşantısına kavuşturmak, kitlelerin eleştirilerine kulak verilmeli, kitlelerin insiyatifini geliştirecek yapılar oluşturulmalıdır. Kitlelerin ekonomik, demokratik, kültürel, siyasi ihtiyaçlarına eğilinmelidir. Anti-faşist, anti-emperyalist örgütlenmelerle, birim ve birim örgütlenmeleri arasında sıkı ve düzenli ilişkiler kurulup geliştirilmeli, siyasi mücadele merkezileştirilmelidir.

Anti-faşist,anti-emperyalist mücadelenin başarısı yurtsever, demokrat,devrimci kitlelerin ve siyasetlerin birliği, ittifakı ile mümkündür. En geniş kitleyi örgütleyip mücadelesine önderlik ederken de, anti-faşist siyasetlerle ittifakı gerçekleştirirken de amacımızın Ulusal Demokratik Halk Devriminin gerçekleşmesi olduğunu unutmamalıyız. Kitleleri örgütleyip, en geniş kitlelerin mücadelesine önderlik etmek, devrimci,yurtsever, demokrat siyasetlerle birleşebilmek görevi bir günün, bir anın görevi değil, tüm bir devrim sürecinin görevidir.

Anti-faşist, anti-emperyalist siyasetlerle ittifakı grup önderleriyle anlaşma seviyesine indirgemek tutarlı, kalıcı, devrim hedefine yönelik bir ittifakı engeller.

Komploculuğu, dar kapıcılığı, pazarlıkçılığı geliştirir. Devrimci yurtsever demokrat siyasetlerle ittifakı gerçekleştirme de kitlelere dayanmalıyız. Önerdiğimiz ittifakın devrimin,kitlelerin yararına olduğunu kitlelere kavratmalıyız. İttifakı engelleyen, bozan yanlış tavırları kitleler önünde teşhir etmeli, kitlelerin devrimci birlik isteğini harekete geçirmeliyiz.

İttifak mücadeleyi ortadan kaldıran bir şey değildir. İttifaktan önce nasıl ki, ittifakın gerçekleştirmek için mücadele gerekiyorsa, gerçekleştikten sonra da kalıcı, tutarlı devrim hedefine yönelik bir birlik için mücadele gerekir. Bu mücadele proleter siyaseti hâkim kılmak için verilen bir mücadeledir; birliği bozan, sekteye uğratan tutum ve anlayışlara karşı bir mücadeledir. Bu mücadelenizde kitlelere dayanmak, onların devrim ve birlik arzularını temel almak devrimci bir birliğin sağlanmasını garantileyebilir.

Gençlik içinde proleter devrimci önderliğin gelişmesi geniş gençlik yığınlarının anti-faşist, anti-emperyalist birliğinin sağlanması, faşizme ve emperyalizme karşı mücadelenin daha yüksek boyutlara ulaşması görevlerimize daha bir sıkı sarılmamızla mümkün olacaktır.

MARKSİZM LENİNİZM ÖLÜMSÜZDÜR

ölümünün 94. yıldönümünde dünya proletaryasının ve ezilen halkların büyük önderi KARL MARX'ı anıyoruz.

"Tarihte devrimci düşünürlerin öğretileriyle, kurtuluşları için savaşım veren ezilen sınıflar önderlerinin öğretileri başına birçok kez gelen şey, bugün Marx öğretisinin başına geliyor. Egemen sınıflar, sağlıklarında büyük devrimcileri ardı arkası gelmez zulümlerle ödüllendirirler; öğretilerini, en vahşi düşmanlık, en korkunç kin, en hayasız yalan ve iftira-kampanyalarıyla karşılarlar. Ölümlerinden sonra, büyük devrimcileri zararsız acizler haline getirmeye söze uygun düşerse, evliyalaştırmaya, ezilen sınıfları "teselli etmek" ve onları aldatmak için adlarını bir ayla (hâle) ile süslemeye çalışırlar. Böylelikle, devrimci öğretileri içeriğinden yoksunlaştırılır, değerden düşürülür ve devrimci keskinliği giderilir. Burjuvazi ve işçi hareketi oportünistleri, bugün işte Marksizmi "evcilleştirme" biçimi üzerinde birleşiyorlar. Öğretinin devrimci yanı ve devrimci ruhu unutuluyor, siliniyor ve değiştiriliyor. Burjuvazi için kabul edilebilir yada öyle görünen ne varsa ön plana çıkarılıyor veövülüyor." Lenin'in bu sözleri dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının büyük devrimci önderi Karl Marx'ın ölümünün 94. yıldönümünü andığımız bugünlerde daha büyük anlam kazandı. Daha önceleri Marks'ın doktrininin başına gelenler bugün daha iki yüzlüce, daha hayasızca dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının mücadele bayrağı Marksizm - Leninizmin başına gelmektedir. Bugün onlar emperyalistlerle aynı cepheden artık dünya halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine saldırıyorlar. Hem bu işi kendilerini gizleyebilmek için iki yüzlüce yapıyorlar. Bu hainler bir yönden yüzlerini gizleyebilmek için arşın arşın Marksizm - Leninizme sarınırken, diğer yandanda ona hayasızca saldırıyorlar. Çünkü onlar biliyorlar ki, Marksizm— Leninizm, kendileri içinde öldürücüdür. İşte bu yüzden Sovyet revizyonistleri, Titocular ve diğer revizyonistler elbirliği içinde hep beraber Marksizm - Leninizme saldırıyorlar.

Onlar dün halkın devlet, halkın partisi gibi, anti-Marksist-Leninist tezlerle Sovyetler'de ve diğer ülkelerde kapitalizmi geri getirdiler. Onlar bu tezlerin arkasında proleterya diktatörlüğünü reddetmekle kalmadılar, proleterya diktatörlüğünün yerine bugün burjuva diktatörlükleri kurdular.

Onlar sınıf mücadelesi yerine barış içinde birarada yaşama, barış içinde mücadele, barış içinde geçiş gibi anti-Marksist-Leninist tezlerle dünya ezilen ve sömürülen halklarının devrim mücadelesinin yerine sınıf uzlaşmacılığını koyarak, halkların devrim mücadelelerini engellemek ve kendi hegemonya alanlarını geliştirmek için yoğun çaba sarfediyorlar.

Onlar burjuvazinin bir devrim olmaksızın da devrilebileceği, iktidarı işçi sınıfına terkedebileceği hayalini yayıyorlar. Onlar, bu anti-Marksist tezleriyle ezilen ve sömürülen dünya halklarının silahını ellerinden alarak kendilerine ve diğer emperyalistlere teslim olmasını istiyorlar.

Fakat nasıl ki, Lenin sağlığında Marksizmin saflığını korumak ve onu geliştirmek için her dönemde ortaya çıkabilen bu sahtekârlara karşı amansızca mücadele yürütmüşse, günümüzde de Marksist-Leninistler , dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının mücadele bayrağı Marksizm-Leninizmi korumak ve geliştirmek için modern revizyonizme karşı amansızca mücadele yürütmektedirler.

Dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının mücadele bayrağı Marksizm-Leninizm ölümsüzdür.

Öğrenci Gençlik, toplumdaki tüm sınıf ve tabakalara tekabül eden ve bu sınıf ve tabakaların -b gorisi ile sınır rının orta ve

GENÇLİK VE ÖR

Öğrenci gençlik nedir

Gençliğin bir bölümünü oluşturan öğrenci gençliğe gelince, yaşam şartlarına, aile kökenlerine ve siyasi görüşlerine bakıldığında, bunların da diğer gençlik kesimleri gibi toplumdaki tüm sınıf ve tabakalara tekabül ettiğini, homojen değil, heterojen bir toplum kesimi olduklarını görürüz. Tek başlarına ayrı bir sınıf ya da tabaka meydana getirmezler. Öğrenci gençlik, toplumdaki tüm sınıf ve tabakalara tekabül eden ve bu sınıf ve tabakaların, -belli bir yaş kategorisi ile sınırlı- genç unsurlarının orta ve yüksek öğrenim mesleği ile uğraşan aydınlarından oluşan dinamik bir toplum kesimidir.

Öğrenci gençliğin bu sınıfsal konumunun yanısıra genç ve aydın oluşundan kaynaklanan ve farklı unsurlarının birlikte sahip oldukları aktiflik, dinamiklik, fedakârlık, bencil olmayış, çabuk politize olma, siyasi ilginin yüksekliği, burjuva bilimsel bilgisi ile donanmış olma, vb. gibi özellikleri de vardır. Bu özelliklerin bir çoğu genel olarak gençliğin tümüne has özellikler olmalarına rağmen,bunlardan; çabuk politize olma, siyası ilginin yüksekliği, burjuva bilimsel bilgisi ile donanmış olma gibi özellikler daha çok -genç olmasının yanısıra aynı zamanda bir aydın olan- öğrenci gençliğe has olgulardır. Yani bu son özellikler daha çok öğrenci gençliğin aydın olma karakterinin öne çıkardığı, belirgin hale getirdiği özelliklerdir. Öğrenci gençlik -tıpkı genel olarak gençlik gibi- sınıfsal konumu, genç ve öğrenci aydını olmaktan kaynaklanan özelliklerinin bütünselliği içinde bir anlam kazanır. Bununla birlikte öğrenci gençliği karakterize eden bu iki ana unsurdan sınıfsal konum belirleyici,genç ve öğrenci aydın olmaktan kaynaklanan özellikleri etkileyici bir rol oynarlar.

Öğrenci gençliğin, öğrenci olmaktan kaynaklanan özelliklerinin fonksiyonunu doğru bir şekilde kavramalıyız. Bu özellikler öğrenci gençliğe sınıf çelişmelerinden etkilenmeyen,sınıflarüstü homojen bir gurup niteliği kazandırmazlar, tam tersine bu özellikler sayesinde öğrenci gençlik tekâbül ettiği sınıf fonksiyonlarını en kusursuz, en kararlı ve en bilinçli şekilde yerine getirir.

Lenin; "...çünkü, onlar (öğrenciler -yazarın notu) aydınların en duyarlı kesimidir. Ve aydınlara bu ad tam da, bir bütün olarak toplumdaki sınıf çıkarlarının ve siyasal kümelenmelerin gelişimini en bilinçlice, en kararlıca ve en kusursuzca yansıttıkları için verilir." (Gençlik Üzerine, s.100) diyor.

Lenin'in yukarıdaki sözleri yorum yapmayı gerektirmeyecek kadar açık.Görüldüğü gibi, öğrenci gençlik aydın oluşundan dolayı sınıf konumundan soyutlanmak, ondan bağımsız davranmak şöyle dursun, tam tersine bu özellikleri sayesinde sınıf çıkarlarının ve siyasi kümelenmelerin gelişimini en bilinçli, tam ve kusursuz bir şekilde yansıtır. Aydınlar, sınıfının çıkarlarını en iyi şekilde savunan unsurlardır.

Genel olarak gençlik tahlillerinde olduğu gibi, öğrenci gençlik tahlillerinde de D.Gençlik yazarları marksizm-dışı, burjuva-idealist bir yol izliyorlar. Başkalarının gençlik tahlillerini sık sık "büyük çamların devrilmesi olarak" niteleyen D.Gençlik yazarları, yüksek öğrenim gençliğini "özel" olarak tahlile başladıkları bölümde üç büyük çamı birden deviriyorlar, üç büyük yanlışı birden işliyorlar.

D.Gençlik yazarları; "gençlik içinde, yüksek öğrenim gençliğinin konumu ayrıdır. Ve onun da kendine has özelliklerinin vurgulanması gerekir. Çünkü ülkemizde gençlik denince ilk akla gelen o olmaktadır. Diğer kesimler (işçi köylü gençlik) genellikle kendi toplumsal konumları içinde değerlendirilmektedir. Fonksiyonları mevcut oldukları sınıfın fonksiyonu olma durumundadır." (A.g.e., s.11) diyorlar.

Nedir bu yanlışlar?

Birincisi, "çünkü ülkemizde gençlik denince ilk akla gelen o (üniversite gençliği) olmaktadır" sözlerinde ifadesini bulan ve gençlik denince sadece yüksek öğrenim gençliğini anlayan, işçi-köylü gençlik yığınlarını ve onların mücadelesini görmeyen anlayıştır. D.Gençlik yazarları, gençlikten öğrenci gençliği anlıyorlar ve yüksek öğrenim gençliğini tüm gençlik ile özdeşleştiriyorlar. Bugün işçi sınıfının her türlü mücadelesi (ekonomik, ideolojik ve siyasi) içinde işçi gençliğin oynadığı rol, işçi gençlik yığınlarının yükselen anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesi, siyasete giderek artan ilgileri ve en önemlisi işçi gençliğin devrimci proletaryanın siyaseti doğrultusunda eğitilmesi, örgütlendirilmesi ve bizatihi işçi sınıfını davasının bilinçli savaşçıları olarak yetiştirilmeleri D.Gençlik yazarlarını pek ilgilendirmiyor. Yine onları köylü gençliğin yükselen mücadelesi ve köylü gençlik yığınlarının toprak ve özgürlük mücadelesindeki yeri pek ilgilendirmiyor. Ve yine işçi-köylü gençlik yığınları üzerinde hakim sınıfların oynadıkları oyunlar, faşizm ve sosyal faşistlerin işçi-köylü gençlik içindeki yoğun demagoji ve örgütlenme çalışmaları D.Gençlik yazarları için önemsiz meseleler olsa gerek. Proleter devrimcilerin işçi-köylü gençliğin her türlü mücadelesini genişletme,yükseltme ve örgütleme görevleri yok mudur? Yine proleter devrimcilerin, hakim sınıfların işçi-köylü gençlik içindeki oyunlarını bozma, faşizmin ve sosyal-faşistlerin işçi-köylü gençlik içindeki örgütlenme çalışmalarının önüne set çekme, etkinliklerini kırma, örgütlerini dağıtma ve onların demagojilerini boşa çıkarma görevleri yok mudur?

D.Gençlik yazarlarının, işçi-köylü gençlik konusunda izledikleri siyaset, işçi-köylü gençlik yığınlarını faşizmin ve sosyal-faşistlerin insafına terketme siyasetidir.

İkincisi, "diğer kesimler (işçi-köylü gençlik) genellikle kendi toplumsal konumları içinde değerlendirilmektedir. Fonksiyonları mevcut oldukları sınıfın fonksiyonu olma durumundadır." sözleriyle, baştan beri ileri sürdükleri "gençliği tahlilde sınıf çelişmelerinin temel alınamayacağı" görüşüyle çelişerek, kendi içinde tutarsızlığın yeni bir örneğini veriyorlar. D.Gençlik yazarları, bir yandan gençliği tahlilde, onun içinde taşıdığı sınıf çelişmelerinin temel alınamayacağını söylerken ve işçi-köylü gençlikte bu kural içine dahil edilirken, şimdi de "fonksiyonları mevcut oldukları sınıfın fonksiyonu olma durumundadır"sözleriyle, bu kuralın işçi-köylü gençlik için geçerli olmadığını söylemiş olmuyorlar mı? D.Gençlik yazarlarına göre işçi-köylü gençlik için hem sınıf çelişmeleri belirleyici değildir, hem de sınıf çelişmelerinden ayrı olarak ele alınamaz. İnmisin, cinmisin işçi-köylü gençlik?

Üçüncüsü; D.Gençlik yazarları, işçi köylü gençlik için "fonksiyonları mevcut oldukları sınıfın fonksiyonu olma durumundadır" derken, öğrenci gençliği bu kuralın dışında tutuyorlar. Öğrenci gençlik tekabül ettiği sosyal sınıf ve tabakaların fonksiyonlarından bağımsız mıdır? D.Gençlik yazarları, genel olarak gençlik tahlillerinde ileri sürdükleri "gençliği tahlilde sınıf çelişmelerinin temel alınamayacağı" şeklindeki oportünist görüşlerini, sıra öğrenci gençliğe gelince en uç noktaya vardırarak, öğrenci gençliği toplumdaki sınıflardan bağımsız, sınıflarüstü homojen bir gurup olarak değerlendiriyorlar. Öğrenci gençliğin içinde taşıdığı sınıf çelişmelerinin varlığını inkâr etmek iflâh olmaz bir oportünizm, marksizmden tam anlamıyla kopmadır.

Lenin; "1908 Rusyasında bir kitle öğrenci mücadelesinin başlaması bir siyasal belirtidir, karşı-devrimin getirdiği şimdiki bütün durumun bir belirtisidir. Binlerce ve milyonlarca iplik (bağ - yazarın notu) öğrenci gençliği orta ve aşağı burjuvaziye,küçük memurlara, köylülüğün belli kesimlerine, din adamlarına bağlar." (Lenin Gençlik Üzerine, s.101) diyor.

Lenin'in yukarıdaki sözleri, D. Gençlik yazarlarının sınıflarüstü öğrenci gençlik tahlillerine sanırız en iyi bir cevaptır. Lenin, öğrenci gençliği toplumdaki çeşitli sınıf ve tabakalara bağlayan milyonlarca bağdan sözediyor. Bu, öğrenci gençliğin milyonlarca bağla, bağlı olduğu sınıfların ilişki ve çelişkilerini kendi içinde yansıttığının en açık bir kanıtı değil midir? D. Gençlik yazarları öğrenci gençliğin toplumdaki sınıf ve tabakalarla olan canlı-somut bağlarını görüp, bunların herkes tarafından kavranması, eylemde bunların esas alınması yönünde çaba harcayacakları yerde, bu canlı - somut ilişkileri ört-bas etmeye yönelerek, burjuva idealizminin bataklığına gömülüyorlar! Sınıflı toplumlarda, hiçbir toplum kesiti sınıf çelişmelerinin dışında kalamaz, sınıf mücadelesinin damgasını vurmadığı herhangi bir toplum kesimi düşünülemez. Öğrenci gençliğin sınıf çelişmelerini taşımadığı düşüncesi, subjektif niyeti ne olursa olsun objektif olarak sınıfları ve sınıf çatışmalarını inkâr eden ve böylece halk kitleleri üzerindeki sömürü ve tahakkümünü gizlemeyi amaçlayan burjuvaziye hizmet eder.

Sınıfsal tepki gerçeği mi? Aydın tepkisi saçmalığı mı?

Gençliğin içinde taşıdığı sınıf çelişmelerinin, onu belirleyen en temel unsur olduğunu, sıra öğrenci gençliğe gelince bu çelişmelerin bizatihi varlığını açık açık inkâr eden D. Gençlik yazarları, öğrenci gençliğin düzene tepkisini, onun sınıfsal konumu ile değil de, öğrenci aydını olarak tüm toplumsal yapıyı öğrenme ve anlayabilmesinden kaynaklanan "aydın - tepkisi" olarak açıklıyorlar.

D.Gençlik yazarlarının öğrenci gençlik ve bu kesim gençliğinin düzene tepkisi konularındaki çürük, tutarsız tahlillerini, meseleye yaklaşıştaki küçük-burjuva dar kafalılıklarını ve bu bakışın arkasındaki küçük - burjuva maceracı emellerini açığa çıkartmak için, bu konuya ilişkin görüşlerinden oldukça uzun bir bölümü buraya alarak işe başlayalım.

Şöyle diyor, D.Gençlik yazarları; "... ve bu anlayışa sahip olanlar, gençliği baştan berisınıfsal temeller üzerinde kategorileştirmeye tabi tuttuğu için gençliğin mevcut düzene tepkisini de bu konumda açıklamaya çalışacaklardır. Üniversite gencinin düzene tepkisini onun sınıfsal tepkisi olarak göstermeye, daha doğrusu sömürüldüğü için tepki gösterdiğini ispatlamaya çalışacaklardır. Oysa biliyoruz ki, yüksek öğrenim gençliğinin düzene tepkisi, öğrenci aydını olarak tüm toplumsal yapıyı öğrenmeleri, anlayabilmeleri imkânının ürünüdür. Yüksek öğrenim gençliğinin düzene tepkisi bir aydın tepkisidir (abç). Sınıfsal yapının tepkisi dolaylıdır. Çünkü yüksek öğrenim gençliği olarak bizler SÖMÜRME ve SÖMÜRÜLME ikileminden doğrudan yer almıyoruz. Gerçi ailelerimizin üretim ilişkileri içinde bulundukları durum bize karakterini vermektedir (örneğin; Türkiye'de çoğumuz köken olarak küçük-burjuvazinin çeşitli katmanlarından gelmekteyiz). Ancak üniversite gençliğinin kendi aralarında ortaklaşa özelliklere sahip, kendine özgü sosyal bir varlık ve birçok sosyal sınıflardan çıkma türev bir gurup olduğu gözden kaçırılmamalıdır. Kuşkusuz bu sosyal varlığa sösyolojik bir anlam kazandıran olgu, bizlerin bir arada bulunmamız "üniversiteli" olmamızdır." (age, s.12-13).

D.Gençlik yazarlarının, gençliğin tahlilinde, onun içinde barındırdığı sınıfsal farklılıkları temel almayı yanlış bulduklarını biliyoruz. Yukarıya aktardığımız pasajdaki "Üniversite gencinin düzene tepkisini onun sınıfsal tepkisi olarak göstermeye .... çalışacaktır." sözleri ile, öğrenci gençliğin de düzene tepkisinin sınıfsal.olmadığını söylemiş olmuyorlar mı? Evet, D.Gençlik yazarlarına göre öğrenci gençliğin düzene tepkisi onun sınıf konumu ile açıklanamaz. Peki ne ile açıklayacağız? D.Gençlik yazarlarının bu soruya verdikleri cevap şöyle; Öğrenci gençliğin düzene tepkisi, sınıfsal değil, öğrenci aydını olarak tüm toplumsal yapıyı öğrenmeleri, anlayabilmeleri imkânının ürünüdür.Öğrenci gençliğin düzene tepkisi bir aydın tepkisidir."

Nedir bu sınıflardan ve sınıf mücadelesinden kopuk "aydın tepkisi" ? Bu burjuva-idealist yaklaşıma göre öğrenci gençlik nasıl bir sosyal varlıktır ki, sınıf çelişmeleri onu etkilemez (!) bu düzenin sömürü çarkı onun şu veya bu biçimde davranmasını belirlemez (!). Yoksa bunlar insanüstü yaratıklar mıdır? D. Gençlik yazarlarının mantığı ile öğrenci gençliği başka türlü açıklamak imkânsız oluyor. Bu sınıflar üstü yaratıklar,hâkim sınıfların kendine bağlı "aydın" köleler yetiştirmeyi amaçladığı -öğrenim kadrosu, ders kitapları, ders programı, vb. bu amaca göre düzenlenen- bu gerici eğitim kurumlarında düzenin ne olup, ne olmadığını en ince detayına kadar öğreniyorlar (!) ve gerici eğitim kurumları onlara ülkemizde işçilerin, köylülerin, memurların, kısacası tüm halkın ezildiğini, sömürüldüğünü ve kölece yaşamaya mahkum edildiğini öğretiyor (!)ve bu sömürü düzeninin "ezmediği" kötü eğitim ve yaşam koşullarına mahkum "etmediği" bu sınıflarüstü yaratıklar, kendileri dışındaki bu sömürüyü, işçilerin, köylülerin ve tüm emekçilerin sömürüldüğünü görerek (!!!) düzene karşı "aydın tepkisi" duyuyorlar. Gençliğin düzene tavır alışını sınıflarüstü "aydın tepkisi" ile açıklayan böylesi bir yaklaşım bu düzenin eğitim kurumlarının ilerici olduğunu, bu kurumları hakim sınıflar kendi isteklerine uygun bir şekilde düzenlediklerine göre, hakim sınıfların ilerici olduğunu söylemek değil de nedir? Burjuva - idealist gençlik tahlilleri, bu saçmalıkları savunanları -onlar ne kadar halka hizmet (!) aşkıyla yanıp, tutuşsalar da hakim sınıfların yedeğine sürükler.

Lenin; "yazarın temel vurgulaması gençlik'in "hedeflerinin bencil olmayışı ve arılığı", "ülkücü itkilerinin gücü" üzerindedir. Onların (yenilikçi) siyasal çabalarının açıklanmasını burada arıyor. Bir yandan, istibdat ve nüfusun çok geniş ve türdeş olmayan kesimleri arasında uzlaşmaz bir zıtlık yaratan, diğer yandan üniversiteler aracılığı dışında, siyasal hoşnutsuzluğun herhangi bir belirtisini çok zor hale getiren (yakında hale getirirdi dememiz gerekecek) Rusya'daki toplumsal hayatın gerçek koşullarında arıyor." (abç) (Lenin, Gençlik Üzerine, s.111) diyor.

Lenin, gençliğin siyasal faaliyetlerinin temelini "onun hedeflerinin bencil olmayışı ve arılığı", "ülkücü itkilerinin gücü" gibi nedenlerle açıklayanları yalanladığı gibi, D. Gençlik yazarlarının sınıflarüstü "aydın tepkisi" saçmalıklarını da açık bir şekilde mahkum ediyor. D.Gençlik yazarlarının "aydın tepki" leri ile, "top-

"Şimdi de küçük burjuvazinin köylülük dışındaki farklı kesimlerini tahlil edelim.

İlk olarak aydınlar ve öğrenci gençlik. Bunlar, ayrı bir sınıf veya tabaka meydana getirmezler. Aile kökenlerine yaşama şartlarına ve siyasi görüşlerine bakılarak çoğu küçük burjuva kategorisine konabilir.

Son birkaç on yılda sayıları önemli miktarda artmıştır. Emperyalizm ve büyük burjuvazi ile birlik olan ve halka karşı onlar için çalışan kesimi dışında kalan aydın ve öğrencilerin çoğu emperyalizm, feodalizm ve büyük burjuvazi tarafından ezilmekte, işçizlik ya da öğrenimlerini sürdürme me korkusu içinde yaşamaktadırlar. Bu yüzden, devrimci olmaya oldukça eğilimlidirler."

(Mao Zedung)

...lli bir yaş kate- ...ı- genç unsurla- ...yüksek öğrenim mesleği ile uğraşan aydınlardan oluşan dinamik bir toplum kesimidir.

GÜTLENMESİ (2)

lumsal hayatın gerçek koşulları" birbiriyle bağdaşamayacak kadar farklı şeylerdir. Çünkü, bunlardan "aydın tepkisi", gençliğin düzene tepkisinin burjuva-idealist yorumunu, diğeri ise marksist yorumunu temsil etmektedir. Çarlık ile geniş halk yığınları arasındaki uzlaşmaz zıtlık ve geniş halk kitleleri üzerindeki baskı, şiddet ve zulüm, özcesi Rusya'da toplumsal hayatın gerçek koşulları ve bu koşulların ortaya çıkardığı ve biçimlendirdiği gençliğin siyasal faaliyeti, işte meselenin marksistçe yorumu. D. Gençlik yazarları "toplumsal hayatın gerçek koşulları" üzerine, yani-meselenin marksistçe yorumu üzerine, burjuva - idealist "aydın tepkisi" şalını örtmek için, "on parmağında, on marifet bulunan" -"aydın tepkisi" de bunlardan birisi olsa gerek- burjuvazinin gerici eğitim kurumlarını yardıma çağırıyorlar.

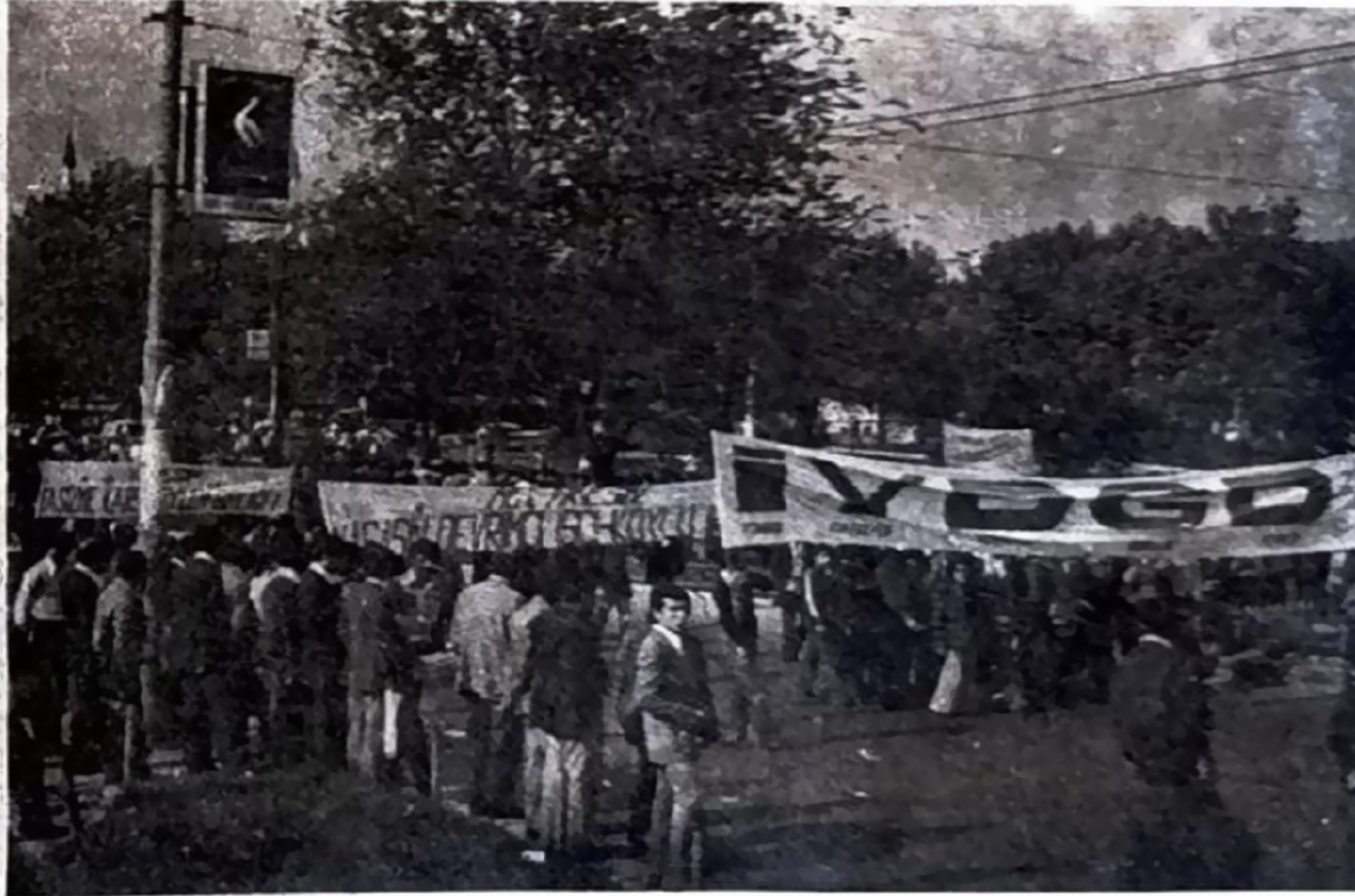
Burjuva-idealist "aydın tepkisi"saçmalıklarının tutarsızlığını daha açık bir şekilde kavramak için soruna çeşitli sınıflardan aydınların düzene tepkileri açısından yaklaşalım.

İlk olarak hakim sınıflara tekabül eden aydınları ele alalım. Hemen şunu belirtmek lâzımdır ki, kimi hümanist bir yaklaşımla, kimi sosyalizmle temasa gelip onu öğrendiğinden, velhasıl daha birçok nedenden dolayı hakim sınıf kökenli aydınların içinden işçilerin, köylülerin sömürülmesine karşı çıkanlar olabilir. Hatta bunlardan bir kısmı daha da ileri giderek kendi sınıfını reddedip, kaderini işçi sınıfı ile birleştirebilir. Bu mümkündür. Bunun tersi de mümkündür. İşçi sınıfı ve diğer halk sınıf ve tabakalarına mensup bir aydın da, hakim sınıflardan yana çıkabilir, sınıf, bilinç ve çıkar olarak hakim sınıflarla bütünleşebilir. Ama meseleye tek tek kişiler açısından değil de sınıflar açısından yaklaştığımızda genelin içinde istisna olan bu tavrı belli bir sınıf aydınlarının tümüne mal edebilir miyiz? Ele aldığımız hakim sınıf aydınları için meseleyi somutlarsak; bu sınıf aydınları içinden işçilerin, köylülerin sömürülmesine karşı çıkanlar, hatta kaderini işçi sınıfı ile birleştiren aydınların çıkması istisna bir durumdur, genel olarak hakim sınıfların düzene tavrı ne ise, bu sınıfa tekabül eden aydınların da odur. Halbuki, öğrenci aydınlarının düzene tavır alışını, tüm toplumsal yapıyı okuyup, öğrenmelerinden kaynaklanan sınıflarüstü "aydın tepkisi" ile açıklayanlara göre; en iyi koşullar içinde öğrenim yapan, bu düzenin nimetlerinden en iyi şekilde yararlanan ve böylece en iyi aydınlaşma olanaklarına sahip olan hakim sınıf aydınlarının düzene karşı en amansız bir "aydın tepkisi" duymaları gerekmiyor mu? Ama gerçek bunun tam tersini gösteriyor. Evet, hakim sınıf kökenli aydınlar, geniş halk kitlelerinin köleliğe mahkum edildiği bu düzeni çok iyi anlama ve öğrenme imkânlarına sahiptirler. Ve bu imkânları da fazlasıyla kullanırlar. Kendi mutlu ve görkemli yaşamlarının işçilerin, köylülerin omuzları üzerinde yükseldiğini, kısacası çıkarlarının bu düzenin devamında olduğunu gören bu sınıf aydınlar, "aydın tepkilerini" işçilerin,köylülerin değil de, bu düzenin daha "nice yıllara" sürmesi amacıyla hakim sınıfların hizmetine sunarlar. İşte üniversite hocalarının bir çoğu; işte büyük bürokratlar, genel müdürler; ve işte Metin Toker'ler, Ali Gevgili'ler, Abdi İpekçi'ler,...

Lenin bu gerçeği şu sözlerle dile getiriyor; "son olarak Rus toplumunun aydınlara dahil olmayan o liberal ve gerici unsurlara gelince, onların burjuvazimizin ya da toprak sahiplerimizin şu yada bu kesiminin sınıf çıkarları ile ilişkileri, biraz olsun diyelim, Zemstvolarımızın, Dumalarımızın, senet-borsa kurullarımızın, sergi kurullarımızın, vb. faaliyetlerinden haberli herhangi bir kişi için yeterince açıktır" diyor. (Lenin, Gençlik Üzerine, s. 103).

Lenin, aydınların liberal burjuvazi ve toprak ağalarına tekabül eden kesimlerini -ki bunlar hakim sınıf kökenli aydınlardır- aydınlara dahil bile etmiyor. Gerçekten de bunlar -gerçek anlamda- aydın değillerdir, halk sınıf ve tabakaları açısından bakıldığında gericidirler. Hakim sınıflar açısından bakıldığında, halk için gerici olan bu unsurlar, hakim sınıflar için aydındır, kendi sınıflarının aydınıdır. Çünkü bu aydınlar liberal burjuvazinin ve toprak ağalarının sınıf çıkarlarını en iyi, en kusursuz yansıtan ve bu çıkarları en iyi bir şekilde savunan unsurlardır. İşte onları gerici yapan sınıfsal temel liberal burjuvazi ve toprak ağaları ile olan sınıfsal ilişkilerdir.

Bizce asıl önemli olan Lenin'in aydınların Liberal burjuvazi ve toprak ağaların. tekabül edenlerin hiç de sırf okumuş olmalarına dayanarak -ki bu gericiler çarlık Rusya'sının en lüks ve "düzenin girdisini, çıktısını en iyi öğrenme imkânına sahip" okullarında yetişmişlerdir- ilerici olarak değil, gerici olarak görmesidir. D. Gençlik yazarları, öğrenci gençliğin düzene tepkisini "aydın tepkisi" olarak açıklarken, Rus toplumundaki "oliberal ve gerici unsurlar" deyiminde ifadesini bulan, hakim sınıf kökenli aydınların tavrını nasıl açıklıyorlar? Bu unsurlar, o son derece elverişli aydınlaşma koşulları içinde (!) gericileşirken "aydın tepkilerini" birileri mi çalıyordu?

Burjuva-idealist "aydın tepkisi"saçmalıklarını sergilemeye, gövdesini esas olarak küçük-burjuvazinin oluşturduğu öğrenci gençliği ele alarak devam edelim. Öğrenci gençlik -yazımızın ilgili bölümünde de açıkladığımız gibi- toplumdaki tüm sınıf ve tabakalara tekabül etmesine rağmen, gövdesini esas olarak küçük-burjuvazi oluşturur. Öğrenci gençlik, yarı-sömürge ve geri bir toplum olan ülkemizin tüm bağlılıklarını üstünde duymakta ve büyük sıkıntılar içinde öğrenimine devam etmektedir. Mezun olunca da -iyi bir iş imkânı bulan sınırlı bir kesiminin dışında- büyük çoğunluğunun içinde bulunduğu kötü koşullar devam etmekte, düzen önlerine parlak bir gelecek koymamaktadır. Orta öğretim gençliğinin büyük çoğunluğu okulu bitirdikten sonra yüksek öğrenim yapamadığından ya işsiz kalmakta veya küçük bir memur olmakta ama her iki durumda da zaten okul hayatı boyunca süren sıkıntılar artarak devam etmektedir. İşte öğrenci gençliğin düzene tavır alışının temelinde yatan, başka bir deyimle içinde bulunduğumuz devrim sürecinde onu düzene başkaldırmaya iten bu somut koşullar, özcesi emperyalizmin, işbirlikçi kapitalizm ve feodalizmin baskı ve sömürüsünün onu mahkum ettiği koşullardır. Küçük-burjuvazi bir yandan emperyalizm ve yerli gericiliğin baskı ve sömürüsünden zarar görmesinden dolayı, bu güçlerin egemen olduğu düzene karşıdır, anti-emperyalist; anti - faşisttir. Ama diğer yandan küçük miktarda üretim aracı sahibi olmasından dolayı da anti-emperyalist, anti-faşist sınıf tepkisi sürekli bocalamalar gösterir. Ülkemiz öğrenci gençliği de bir yandan emperyalizm ve yerli gericiliğin baskı ve sömürüsünden zarar görmesinden dolayı düzene karşı anti-emperyalist, anti-faşist bir tepki duymakta, ama diğer yandan da gerek içinde bulunduğu somut sınıf konumu ve gerekse bu somut sınıf konumundan kaynaklanan daha iyi bir gelecek, mezun olup toplumda daha iyi bir yer edinme ve mutlu (!) bir yaşam sünne özlemi içinde olmalarından dolayıda bu tepkisi zaman, zaman bocalamalar göstermektedir. İşte öğrenci gençliğin faşist ya da düzene karşı sosyalist değil de anti-emperyalist, anti-faşist bir tepki, ki içinde bocalamaları barındıran bir tepki göstermesi, onun "aydın tepkesinden" dolayı değil, küçük-burjuva sınıf konumundan dolayıdır. Öğrenci gençliğin düzene tepkisini sınıflarüstü "aydın tepkisi" saçmalığı ile açıklayan D.Gençlik yazarları ülkemiz öğrenci gençliğinin genellikle anti-emperyalist, anti-faşist oluşunu nasıl açıklıyorlar? Maden ki öğrenci gençliğin düzene tepkisi "aydın tepkisi"dir, o halde bu tepki niçin sosyalist değil de, anti-emperyalist; anti - faşist bir tepkidir?

Öğrenci gençliğin düzene tavır alışının sınıfsal nedenini, Mao Zedung şöyle açıklıyor. Ki Mao Zedung'un bu sözleri D.Gençlik yazarlarının burjuva-idealist "aydın tepkisi" saçmalıklarına indirilmiş ağır bir darbedir... Şöyle diyor Mao Zedung: "şimdi de küçük burjuvazinin köylülük dışındaki farklı kesimlerini tahlil edelim.

İlk olarak aydınlar ve öğrenci gençlik. Bunlar, ayrı bir sınıf veya tabaka meydana getirmezler. Aile kökenlerine, yaşama şartlarına ve siyasi görüşlerine bakılarak, çoğu küçük-burjuva kategorisine korabilir.

Son birkaç on yılda sayıları önemli miktarda artmıştır. Emperyalizm ve büyük burjuvazi ile birlik olan ve halka karşı onlar için çalışan kesimi dışında kalan aydın ve öğrencilerin çoğu emperyalizm, feodalizm ve büyük burjuvazi tarafından ezilmekte, işsizlik ya da öğrenimlerini sürdürememe korkusu içinde yaşamaktadırlar. Bu yüzden,devrimci olmaya oldukça eğilimlidirler.." (Mao Zedung, Yeni Demokrasi Üzerine,s. 80).

En başta, Mao Zedung, öğrenci gençliği; aile kökenlerini, yaşam koşullarını ve siyasi görüşlerini değerlendirerek esas olarak küçük-burjuva sınıf kategorisine koyuyor. Yani öğrenci gençliğin sınıfsal çözümlemesini yapıyor. Ama tüm oportünist-revizyonist akımlar ve D.Gençlik yazarları gibi, bu tahlilleri bir "süs" olsun diye değil, tam tersine gençliğin içinde bulunulan devrim sürecindeki (Ulusal Demokratik Devrim Süreci) sınıfsal mevzilenmesini, düzene karşı tavrını doğru bir şekilde tesbit etmek ve devrim mücadelede bu doğru tesbitleri esas almak için yapmaktadır. Mao Zedung; "emperyalizm, ve büyük burjuvazi ile birlik olan ve halka karşı onlar için çalışanların dışında kalan aydın ve öğrencilerin çoğu emperyalizm, feodalizm ve büyük burjuvazi tarafından ezilmekte ve işsizlik ya da öğrenimlerini sürdürememek korkusu içinde yaşamaktadırlar. Bu yüzden devrimci olmaya oldukça eğilimlidirler." sözleri ile D.Gençlik yazarlarının burjuva-idealist "aydın tepkisi" saçmalığını tarihin çöp sepetine fırlatıp atıyor. En başta "emperyalizm ve büyük burjuvazi ile birlik olan aydınları" okuma-öğrenme imkânları en fazla olan bu kesimi "aydın tepkilerinden" dolayı devrimci olabilirlerin arasına koymuyor. Çünkü sınıfsal konumdan ayrı, ondan bağımsız bir "aydın tepkisi" yoktur. D.Gençlik yazarlarının "aydın tepkisiyle" açıkladıkları devrimci olma olgusunu, Mao Zedung emperyalizm, feodalizm ve büyük burjuvazinin baskı ve sömürüsü altında olmaları ile,yani gençliğin sınıfsal konumu ile açıklıyor.

Yine Mao Zedung, "özellikle az çok yoksullaşmış çok sayıdaki aydın, devrimi desteklemede, devrimde yer almada işçilerle ve köylülerle el ele verebilir." (age, s.80), sözleri ile, özellikle sınıf konumu dolayısı ile yoksul olan aydınların devrime katılma ve onu desteklemede işçiler ve köylülerle el ele verebileceğini söylerken de, öğrenci ve aydınların sınıf konumlarının, onların düzene tavır alışlarının belirleyicisi olduğunu vurgulamış olmuyor mu?

Devam edelim; D.Gençlik yazarları; "yani öğrenci gençliğin tepkisi öncelikle bu ekonomik belirleyiciler sayesinde, onun bir ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. Oysa ne Türkiye'de ne de dünyada gençliğin düzene tavır alışı böyle olmamıştır. Teorik öğelerden çok pratiğin kendisi dahi bunun aksini göstermektedir." (Gençliğin Mücadelesi ve Örgütlenmesi Üzerine, s.14) diyorlar.

Pratiğin kendisi dahi bunun aksini, yani yüksek öğrenim gençliğinin düzene tepkisinin temelinin sınıfsal değil, "aydın tepkisi" olduğunu gösterirmiş (!). "Pratiğin kendisi dahi" gibi çok okkalı bir lâf ediliyor ama,iddialarını kanıtlayabilecek bir tek pratik örnek gösterilmiyor. Halbuki bize göre de pratik bir gerçeği çok açık gösteriyor, o da; D.Gençlik yazarlarının iddialarının aksini, yani gençliğin düzene tavır alışı sınıfsal değil "aydın tepkisi" dir şeklindeki iddialarının saçmalığını; burjuva karakterini.

Örneğin; öğrencilerin bir çoğu üniversite sıralarında devrimci harekete aktif olarak katıldıkları halde, mezun olup düzende iyi bir yer sağladıkları zaman bir çoğu pasifleşir, hatta devrimciliklerini unuturlar. Böylelerinin aktif olarak devrimci harekete katılan gençlere "bizde sizin gibi iken öyleydik, ama hepsi boş..." gibi benzer vaazları verdiklerini çok duyarız. Önceden, devrimci harekete aktif olarak katılan bu baylar, mezun olunca okuduklarını, yazdıklarını mı unutuyorlar?.. Yoksa aydın tepkilerini biri mi çalıyor? Hayır, bunların hiçbirisi değil. Yaşam koşullarındaki iyileşme, toplumsal üretimden aldıkları paydaki artış, onları pasifleştirmektedir, sebepler burda aranmalıdır.

Sömürge ve yarı-sömürge ülkeler gençliği, gelişmiş sanayi ülkelerindeki gençliğe oranla daha devrimcidir ve devrimci harekete daha aktif olarak katılır. Çin, Vietnam, Arnavutluk, Bulgaristan gibi sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin devrimleri boyunca gençliğin oynadığı aktif rolü hepimiz biliriz. Dimitrov, bu gerçeği şu sözlerle dile getiriyor; "Emperyalizm çağında, öğrenci kesimi içindeki devrimci hareketler hemen hemen sömürge ve yarı-sömürge veya azgelişmiş ve öğrencilerin çalışan sınıflardan geldiği ülkelerde görünmektedir." (Dimitrov; Gençlik İçin Notlar, s.79).

Eğer öğrenci gençliğin düzene tavır alışını belirleyen "aydın tepkisi" olsaydı, Dimitrov'un öğrenci gençliğin devrimci hareketlerinin yoğun olduğu ülkeleri, öğrenci gençliğin tüm toplumsal yapıyı okuyup,öğrenme ve dolayısı ile düzene "aydın tepkisi" duyma imkânlarının çok sınırlı olduğu "sömürge, yarı-sömürge ve azgelişmiş, öğrencilerin çalışan sınıflardan geldiği" ülkeler olarak değil de, öğrencilerin tüm toplumsal yapıyı okuyup öğrenme dolayısı ile de düzene karşı "aydın tepkisi" duyma olanaklarının çok daha yüksek olduğu gelişmiş sanayi ülkeleri olarak göstermesi gerekmiyor muydu?

Sömürge ve yarı-sömürge ülkeler gençliğinin daha devrimci olmasına ve devrimci harekete daha aktif olarak katılmasına karşın, ileri (!) Avrupa ülkeleri gençliği içinde "Marküsçülük" "Hippicilik" gibi akımlar hatırı sayılır ölçüde yaygındır. Halbuki Avrupa ülkelerinde gençlik toplumsal yapıyı öğrenme ve düzene daha tutarlı "aydın tepkisi" gösterme imkânlarına sömürge ve yarı-sömürge ülkeler gençliğinden çok daha fazla sahiptir. Nedense D. Gençlik yazarlarının "her derde deva" gördükleri "aydın tepkileri" onları devrimci değil de hippi yapıyor. Ve yine normal zamanlarda "Marküsçülük" e ve "hippicilik" e özen gösteren gelişmiş kapitalist ülkelerdeki gençlik, bu ülkelerde ekonomik ve siyasi krizler ortaya çıkıp derinleştikçe ve halk kitlelerinin yaşam koşulları kötüleştikçe, (1968 Avrupa gençlik hareketleri böyle bir dönemin ürünüdür.) bu durumdan geniş gençlik yığınları da etkilenmekte, derinleşen bunalım onların da geleceğini tehlikeye düşürdüğünden düzene başkaldırmaktadırlar.

(devam edecek)

Kapitalist ve Revizyonist ülkelerde gençlik

Revizyonist ülkelerde gençlik yozlaşma ve kokuşma içerisine itiliyor.

Kapitalizmin ekonomik ve siyasi buhranı her geçen gün biraz daha derinleşmekte, derinleşen bu buhran geniş emekçi kitlelere olduğu gibi gençliğe de büyük acılar çektirtmektedir. Fakat bu durum karşısında dahi burjuva ideologları kapitalizmin topluma sağladığı büyük nimetlerden (!) hak ve özgürlüklerden (!) dem vurabiliyorlar. Bu kişiler özellikle kapitalist sistemin gençliğe istediği yolda yürümesi, kendisini geliştirebilmesi için sağladığı büyük imkânlardan (!) gururla bahsedebiliyorlar. Gel gör ki, her zaman olduğu gibi, buhranın derinleşmesiyle birlikte iyice su yüzüne çıkan gerçekler bu burjuva yardakçılarını yalanlıyor.

Bu burjuva yardakçılarının sahtekârlığını görmek için kapitalist ülkelerdeki yüzbinlerce orta ve yüksek öğrenim öğrencisinin durumuna şöyle bir bakmak yeter. Okuma çağına girmiş veya öğrenimini devam ettirmek isteyen yüzbinlerce gence öğrenim imkânı dahi sağlayamamış olan bu sömürü ve talan düzeni; bu imkânı bulmuş yüzbinlercesini de her öğretim yılının sonunda işsizler ordusuna katmaktadır. Orta ve yüksek öğretim kurumunu bitirmiş olan gençlik yığınları bir meslek kolunda diploma almalarına rağmen kapitalizmin buhranının derinleşmesiyle birlikte kitleler halinde işsizliğe, sefalete ve çürümeye itilmektedir. Yüzbinlerce genç topluma yararlı olabilmek umuduyla attıkları her adımda başarısızlığa uğramaktadır. Uzun bir dönem çalışmasının bir ürünü olarak aldığı, şu veya bu niteliğe sahip olduğunu gösteren diploma bir işe yaramamakta, gencin bu niteliklerini kullanmasına ve geliştirmesine imkân tanınmamaktadır.

Bütün bunların yanısıra kapitalist ülkelerde hâkim sınıflar gençliği toplumsal sorunlardan kopartabilmek için seks, moda, afyon v.b. şeyleri alabildiğine körüklemektedir. Bu ülkelerin hâkim sınıfları bir yandan, gençliğin afyonlanmasının önüne geçmek için (?) sahtekârca toplantılar, konferanslar düzenlerken, el altından da afyonu, eroini bizzat gençliğe kendileri ulaştırmaktadırlar. Bugün kapitalist ülkelerde alabil[illegible] gençlik içinde yay[illegible] olan hippicilik, [illegible] bütün bunların [illegible]dır. [illegible] ideologla-[illegible]

yuk olanaklar (!) bunlardır. İşsizlik, sefalet, yozlaşma ve geleceğe güvenle bakamama. İşte kapitalizmin gençliğe tanıdığı büyük olanakların (!) toplam bilançosu bundan ibarettir.

Onlar kapitalizmin restorasyonuyla birlikte gençliğe bireyciliğin, yozlaşmanın ve sefaletin kapılarını ardına kadar açtılar.

Kapitalist ülkelerde olduğu gibi, revizyonist ülkelerde de durum gençlik açısından pek farklı bir manzara arzetmemektedir. Son zamanlarında bu ülkelerde giderek yoğunlaşan işçi ve gençlik gösterileri bunun en açık örneğidir. Eski kapitalistlerin kervanına çok tandır katılmış olan Sovyet revizyonistleri ve diğer revizyonistler yeni kapitalist ve emperyalistlerdir.

Sosyalist Arnavutluk'ta öğrenci gençlik Marksizm - Leninizmin özümlenmesinde ve sosyalizmin inşasında işçi sınıfı ve diğer emekçi halkla omuz omuza mücadeleye atılıyor.

Bu yüzden kapitalizmin derinleşen buhranı başta Sovyet emperyalistleri olmak üzere diğer revizyonist ülkeleri de tam bir çıkmaz içine sokmuştur. Bu öyle bir çıkmaz ki, çırpındıkça daha çok batmaktadırlar. Buhran aynı zamanda bu hainlerin içte ve dışta foyalarının meydana çıkmasına neden olmuştur. Bugün buhranın derinleşmesiyle giderek yoğunlaşan gençlik eylemlerinin diğer kapitalist ülkelerde olduğu gibi bu ülkelerde de gün be gün yükselmesi bunun en açık örneğidir.

Diğer kapitalist ve emperyalistlerden hiçbir farkı kalmayan bu yeni burjuvaların gençliğe vaad ettikleri gelecekte; diğer kapitalist ülkelerdeki burjuvazinin vaad ettiklerinden daha farklı bir şey yoktur. Onlar kapitalizmin restorasyonuyla birlikte gençliğe bireyciliğin, yozlaşmanın ve sefaletin kapılarını ardına kadar açtılar. Bugün kapitalist ülkelerde olduğu gibi, Sovyetlerde Ekim 1917 devrimiyle tarihin çöp sepetine atılan burjuvazinin gençliği yozlaştırma araçları bugün tekrar allanıp pullanıp gençliğe sunulmaktadır. Revizyonist ülkelerde diskotekler açılmakta, pop müziği, v.b. şeyler alabildiğine yaygınlaştırılmaktadır. Bu hainler bugün buna karşı ayaklananları ise sosyalizm maskesiyle bastırmaya çalışmaktadırlar. Özellikle kapitalizmin derinleşen buhranıyla birlikte içte ve dışta halklardan darbe yemeye başlayan bu sahtekâr -lar, uzun süreden beri işçileri, gençleri kurşun, yağmuruna tutmakta; yüzlercesini, binlercesini zındanlara doldurmaktadırlar.

Ancak şurası unutulmmalıdır ki, her durumda, hangi kapitalist ülkede olursa olsun hâkim sınıflardan darbeyi yiyen, ezilen halk gençliğidir.

Sömürge ve yarı sömürge ülkelerde ise gençliğin durumu daha farklıdır. Bizim gibi yarı-sömürge ülkelerin gençliği, metropol ülkelerin gençliğinden farklı objektif şartlar içerisinde bulunurlar. Emperyalist kapitalist ülkelerin gençliği buhranın derinleşmesiyle birlikte iktidara karşı kitlesel eylemlere geçerken, farklı objektif şartlara sahip olan yarı-sömürge ülkelerin gençliği her dönemde (bu buhran şartlarında daha da yoğunlaşır.) İşbirlikçi iktidarlara karşı derin bir nefretle doludur, ve bunu her fırsatta açığa vurmaya hazırdır. Bu iki ayrı özelliğin temel nedeni emperyalist kapitalist ülkelerin burjuvazisi sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin talanından elde ettiği ganimetin bir kısmını buhran öncesi dönemlerde gençliğe ayırabilmesidir. Fakat buhranla birlikte felce uğramaya başlayan ekonomik yapı, gençliğe işsizlik ve sefaleti getirirken; ayrılan bu payında kesilmesine neden olur. İşte bu yüzden metropol ülkelerde gençlik buhran şartlarında yoğun bir şekilde iktidara karşı kitlesel eylemlere yönelir.

Bizim gibi yarı—sömürge ülkelerde ise işbirlikçi iktidarlar gençliğe hiç bir şart altında, hiç bir zaman bu olanağı tanıyamazlar. Onların gençliğe hazırladığı gelecek işsizlik ve sefalet olabilir. İşte bu yüzden bizim gibi yarı sömürge ülkelerin gençliği kitlesel olarak işbirlikçi iktidarların saflarında yer alamaz. Gençlik her zaman kitlesel olarak işçi sınıfının devrimci önderliğinde kendisine hiç bir şey vaad etmeyen bu sömürü ve talan düzenine karşı ayaklanmaya hazırdır.

Ancak şurası unutulmamalıdır ki, her durumda hangi kapitalist ülkede olursa olsun hâkim sınıflardan darbeyi yiyen, ezilen halk gençliğidir ve hâkim sınıfların demir ökçesi karşısında isyan ederek ayaklanan da yine bu gençliktir.

Kapitalist ülkelerde diğer bütün sorunlar da olduğu gibi gençlik sorununun temelinde devrim meselesi yatar. Bütün bu durumlarda bütün bu felâketlerin hazırlayacısı olan sömürü ve talan düzeninin şiddetle yıkılması, gençlik sorununda biricik çözüm yoludur.

İşçi köylü öğrenci gençlik partinin önderliğinde sıkılı bir yumruk gibi sosyalizmin ateşiyle çelikleşiyor. Geleceğe güç ve güven veriyor.

Sosyalist ülkelerde ise kapitalist ve revizyonist ülkelerin tamamen zıddı bir tablo vardır. Burada gençlik geleceğe güvenle bakabilmektedir. Çünkü burada gençlik partinin önderliğinde kendi geleceğini kendi elleriyle kuruyor.

Sosyalist ülkelerde işçi, köylü, öğrenci gençlik yığınları kapitalist ve revizyonist ülkelerde olduğu gibi "toplumda kendine bir yer yapmak" "köşebaşı tutmak" için değil; ülkesine, halkına ve sosyalizme daha iyi hizmet edebilmek için kendini yetiştiriyor. Burada gençlik, "kendine kültür biriktirmek" "etrafına caka satmak için" değil, bilimi ve kültürü yurdunun en ücra köşelerine götürmek, üretimi artırmak, sosyalizmin inşasına güç katabilm[illegible] için kendini durmaksızın eğitiyor.

Sosyalist ülkelerde memleketin imarında bilime ve kültüre hükmetmenin gerekliliğini kavramış işçi, köylü ve öğrenci gençlik yığınları çalışmalarını her geçen gün bir kat daha artırmaktadırlar. Sosyalist ülkelerde öğrenci gençlik yığınları bilimin ve Marksizm - Leninizmin özümlenmesi ve sosyalizmin kuruluş çalışmalarında işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerle birlikte omuz omuza mücadeleye atılmaktadır.

Bugün sosyalist ülkelerde gençlik bitmez tükenmez enerjisini proleterya partisinin önderliğinde işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin enerjisiyle birleştirerek bir yandan sosyalizmin zaferini perçinlerken, diğer yandan da kendi geleceğini kendi elleriyle kuruyor. İşte tüm bu etmenler sosyalist ülke gençliğinin, geleceğe güvenle bakabilmesinin maddi şartlarını oluşturuyorlar. İşçi, köylü, öğrenci gençlik partinin önderliğinde sıkılı bir yumruk gibi sosyalizmin ateşi ile çelikleşiyor. Geleceğe güç ve güven veriyor.

★ ★ ★
KOMÜN YAYINLARI
WILLI DICKHUT
SOVYETLER BİRLİĞİNDE KAPİTALİZMİN RESTORASYONU
III
ÇIKIYOR

Herkese yüksek öğrenim hakkı için ileri

Faşist MC iktidarının iş başına gelmesinden bu yana yüzlerce genç katledildi; yüzlercesi, binlercesi yaralandı, zindanlara doldurul-du. Birçok yüksek ve orta öğretim kurumunda eğitim öğretim yapılamaz hale geldi. Gençliğin öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği ortadan kaldırıldı.

Böyle bir ortamda dahi yüzbinlerce genç üniversiteye girebilmek ve öğrenimini devam ettirebilmek amacıyla (!) üniversite seçme sınavlarına müracaat etti.

Öğrenci gençliğin faşist diktatörlüğe ve onun gerici, bozuk, şoven eğitim sistemine karşı kararlı mücadelesi son birkaç yıl içerisinde yurdun dört bir yanına yayıldı. Öğrenci gençliğin bu mücadelesi, daha önce öğrenci gençlik ve diğer halk sınıflarında hakim olan eğitimdeki eşitsizliğe burjuva tarzdaki yaklaşımlara da büyük darbeler indirdi. Fakat bu darbeler revizyonizmin ve reformizmin tüm halk sınıflarının olduğu gibi, gençliğin de ufkunu daraltma, onun mücadelesini saptırma yolundaki yoğun çabalarından dolayı istenilen noktaya ulaşamadı. Bugün hakim sınıflar, revizyonistler ve reformistler tarafından alabildiğine körüklenen üniversiteye girmenin bir şans olduğu anlayışının geniş gençlik yığınlarını etkilemiş olması bunun en açık örneğidir.

ÜNİVERSİTEYE GİRMEK BİR ŞANS DEĞİL,
EĞİTİMDEKİ EŞİTSİZLİĞİN DOĞAL İFADESİDİR!

BİZ EĞİTİM ALANINDAKİ ÇALIŞMAMIZIN BURJUVAZİYİ DEVİRME MÜCADELESİNİN BİR PARÇASI OLDUĞUNA İNANIYORUZ. LENİN

Yıllardır kendi sınıf çıkarlarının gereği gençliği okullarda kendi yoz burjuva kültürüyle yoğuran hakim sınıfların, başlıca amacı, kendine sadakatlı eğitilmiş köleler yetiştirmektir. Bunun için faşist diktatörlük hayatın her safhasında bir yandan gençliğin kendi sömürü düzenine karşı giriştiği eylemleri kan ve terör ile bastırmaya çalışırken, diğer yandan da gençlik içerisinde şans, kader, kısmet gibi idealist düşünceyi canlı tutabilmek için yoğun çaba sarfetmektedir. Nitekim üniversite seçme sınavlarında gençlik içersinde hakim olan "şans, kader" anlayışı bizzat üniversite seçme sınav komisyonu başkanı Altan Günalp tarafından körüklenmektedir. Altan Günalp üniversite seçme sınavlarına müracaat öncesi yaptığı bir açıklamada "bu yıl hazırlanacak sorular ile üniversiteye girmek bir şans (!) olmaktan çıkarılacaktır" demekteydi.

İşte hakim sınıfların eğitimdeki eşitsizliği örtbaş etmek için, gençlik içersinde kadercîliği canlı tutabilmek için giriştiği tipik bir manevra. Gençliğin üniversite seçme sınavlarındaki eşitsizliğe karşı nefretini törpülemek, onun devrimci uyanıklılığını köreltmek için uydurulmuş ustaca bir yalan.

Bu kişiler üniversiteye girmenin bir şans olmadığını kendileri de çok iyi bilmektedir. Fakat sınıf çıkarlarına dokunduğundan her türlü yalan ve demagojiyle eğitimdeki eşitsizliği gözlerden saklamaya çalışıyorlar. Ama boşuna çaba. Kendi yaptıkları istatistikler kendilerini ele veriyor.

1974-1975 öğretim dönemi üniversite seçme sınavlarına katılan lise ve dengi okulların derecelendirmedeki yerini gösteren bu istatistik* Hacettepe Üniversitesi Bilgi İşlem Merkezi tarafından hazırlanmıştır. Okulların derecelendirmedeki yeri -herhangi bir okulun- sınava giren ve sınavı kazananların sayıları ile puan ortalamaları alınarak bulunmaktadır. Bu derecelendirmedeki ilk yüz sırayı alan okullara şöyle bir baktığımızda, taşrada öğretmensiz yıl sonunu getiren öğrencilerin üniversite seçme sınavlarında ne kadar şansa (!) sahip oldukları kolayca görülecektir.

Derecelendirmedeki ilk yüz okulun %43'ünü özel liseler ve kolejler, %2'sini Asya ve Amerikan okulları (burada kastedilen çeşitli ülkelerin lise ve dengi okullarında okuyup da seçme sınavlarına giren öğrencilerin bulunduğu belirtilmektedir), %55'ini ise çeşitli klasik,modern ve askeri devlet lise ve dengi okullarının teşkil ettiğini görmekteyiz. Bu devlet liselerini teşkil eden okullar ise Istanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Adana, İzmit gibi Türkiye'nin altı büyük yerleşme merkezinde oldukları görülecektir. Bu devlet liselerinden de bazıları hemen hemen kolejler ayarında veya ondan daha iyi eğitim öğretim imkânlarına sahip olan okullardır. Diğerleri ise tam kadro ve kaliteli öğretmenlerle (bu burjuvazinin kalitelilik anlayışıdır. Üniversite seçme sınavları ise bu anlayışa göre düzenlenmektedir. Bizim kalitelilik anlayışımız ise bununla taban tabana zıttır) eğitim öğretim yapmaktadırlar.

Bu okulların arasına neden bir Ürgüp Lisesi, Ardanuç Lisesi, Tunceli Kız Meslek Lisesi girememektedir? Neden birçok taşra okulundan yıl sonunda 200-300 kişimezun olduğu halde üniversiteye bir-iki kişi girmekte veya hiç girememekte? Bütün bu soruların cevabı açıktır.Taşradaki lise ve dengi okulların bir çoğunda yeterli öğretmen yoktur, avukat ingilizce, doktor biyoloji, bankacı cebir dersine girmektedir.Bütün bunlara ek olarak faşist diktatörlüğün devrimci, yurtsever öğretmenler üzerinde artan baskı ve kıyımıyla birlikte, birçok taşra okulunda öğrencilerin yıl sonunu öğretmenlik vasfı taşımayan üç dört faşistle getirdikleri göz önüne alınacak olursa, bu öğrencilerin üniversite seçme sınavlarında ne kadar şanslı (!) oldukları kolayca görülecektir.

Dün olduğu gibi bugün de üniversiteye girmek bir şans değil eğitimdeki eşitsizliğin doğal ifadesidir. Bütün bunlar gözönüne alınacak olursa üniversite seçme sınavları meşru sayılamaz. Bu eşitsizliğe karşı tüm devrimci, yurtsever, demokratlar tek bir ağızdan haykırmalıdırlar.

HERKESE YÜKSEK ÖĞRENİM HAKKI!

Eğitimdeki eşitsizliğin ana kaynağı emperyalistler ve onların ülkemizdeki uzantıları olan işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Üretim araçlarını ellerinde bulunduran işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağaları sömürü ve talan düzenlerinin devamı için tüm üst yapı kurumlarını -bu arada eğitim kurumunu da- kendi sınıf çıkarlarına uygun tarzda düzenlemişlerdir. Bu yüzden eğitim sistemi tümüyle hakim sınıflara hizmet eder. Eğitimin başlıca amacı hakim sınıflara "yumuşak başlı ve yetenekli işçiler yetiştirmektir."

Bunun ortadan kalkması hiç bir zaman bir burjuva hükümetinin yerini diğer bir burjuva hükümetinin almasıyla olamaz. Eğitim sistemindeki eşitsizliğin kökü bu sömürü ve talan düzeninin derinliklerindedir. Bu kökün sökülüp atılması ise ancak Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile gerçekleşecektir.

Bugün birçok yüksek okul faşist işgal altındadır. Bu okullara devrimciler ve geniş kitleler gidemiyor. Faşist diktatörlük devrimci, yurtsever gençliğin kredilerini keserek, yurtlardan atarak onların okuma haklarını ellerinden alıyor. Istanbul Teknik Üniversitesinde bazı nedenlerle gece okuma hakkını ortadan kaldırıp daha geniş gençlik yığınlarının okuma hakkını yok ediyor. Durum bu iken "yeni üniversiteler açıyoruz" sahtekârlığını da elden bırakmıyor.

Faşist diktatörlüğün bu demagojilerini açığa çıkarmalı, gece öğrenim hakkının gasbedilmesine karşı mücadele etmek, faşist işgallerle ortadan kaldırılan öğrenim özgürlüğü, can güvenliğini gerçekleştirmek için yoğun çaba sarfetmeliyiz.

Herkese yüksek öğrenim hakkı bugün geniş gençlik yığınlarının talebidir. Bu ise ancak demokratik halk iktidarı ile gerçekleşebilir. Proleter devrimci öğrenciler geniş gençlik yığınlarının bu talebine sahip çıkmalı ve onu kararlılıkla savunmalıdırlar. Bunun yanısıra geniş gençlik yığınlarında yer etmiş olan üniversiteye girmenin bir şans (!) olduğu anlayışını yıkarak, kitleleri doğru hedeflere yönlendirmelidirler.

(*) Bakınız, Milliyet, 31 Mart 1976, 1 Nisan 1976.

Polislerin ve faşistlerin işbirliği okula girmemizi engelleyemeyecektir

Faşist MC iktidarının okula doldurduğu, iktidar ve düzen beslemesi faşistler; devrimcileri, yurtseverleri Necati Eğitim Enstitüsüne sokmamak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Polis ve faşist idare ile birlikte hareket eden faşistler, bugüne kadar arkadaşlarımıza birçok saldırı düzenlediler, çok sayıda arkadaşımız dövüldü, hastanelik oldu.

Ancak biz devrimcilerin okulu faşistlere terketmemek için gösterdiği kararlılık faşistleri geriletiyor. 16 Aralık 1976 günü çeşitli olayları bahane ederek okul kantininde forum düzenleyen besleme köpekler, devrimci öğrencileri okula sokmamak istediler. Bunun üzerine kitle halinde ve kararlı bir şekilde okula gittik, faşistlere gereken dersi verdik. Bu da faşistlerin gerilemesine sebep oldu. Fakat polisin faşistlerle işbirliği yaparak arkadaşlarımızı dağıtmaya çalışması, birkaç arkadaşımızın yaralanmasına sebep oldu. Daha sonraki günlerde de faşistler, biz devrimcileri okula sokmamak için çeşitli saldırılarda bulundular. Biz bundan yılmadık ve kararlı bir şekilde derslere girmeye devam ediyoruz. Fakat hergün okulun kapısında bekleyen polis, öğrenci olan olmayan faşistlerin okula girmesine izin veriyor, içeride bize saldırmalarına yardımcı oluyor. Üstelik, ilk derslere giremeyen devrimciöğrencileri de okula sokmuyorlar. Bu da faşistlerin, devrimci öğrencilere saldırılarına cesaret veriyor. Son olayda faşist-polis işbirliğini bütün arkadaşlar daha iyi gördüler.

Polislerin ve faşistlerin işbirliği okula girmemizi engelleyemeyecektir!

NECATİ EĞİTİM ENSTİTÜSÜNÜ FAŞİSTLERE TERKETMEYECEĞİZ!
GENÇLİĞE CAN GÜVENLİĞİ!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

N.E. Enstitüsünden Bir Gurup Devrimci

MÜCADELEMİZDE TEK BİR YÜREK TEK BİR YUMRUK OLALIM!

Bina yetersizliği gerekçesiyle dört ayılır doğru dürüst öğretime başlayamayan Galatasaray İşletme Yüksek Okulu'nun 1. Sınıf Öğrencileri, Okul idaresi ve İİTİA Senatosunun aldığı sorumsuzca kararlar doğrultusunda dağıtılmak istenmektedir.

Ayrıca bu yılki Ü.S.S. formlarına okulumuzun adı konmayarak, GİYO'ya önümüzdeki öğrenim yılında öğrenci alınmayacağı belirtilmiştir.

Okul idaresinin ve Akademi senatosunun çeşitli tertiplerle ve oyunlarla, bina yetersizliği bahane edilerek yüzlerce öğrenci arkadaşımız açıkta bırakılmak istenmektedir. Amaç Galatasaray İşletme Yüksek Okulunun tasfiye edilmesi ve kapatılmasıdır. Ancak bugüne değin bu amaçlarında okulumuzdaki devrimci, demokrat gençliğin güçlü mücadelesi karşısında başarılı olamamışlardır, bundan sonra da başarılı olamayacaklardır. GİYO tasfiye edilemeyecektir.

Okulumuzda Faşist MC'nin gerici eğitim politikası doğrultusunda oynanmak istenen oyun bozulacaktır!

Mücadelemiz, 1. sınıf öğrencilerinin dağıtılmaması ve 1977-78 öğretim yılında okula öğrenci kaydedilerek tasfiyenin sözkonusu olamayacağının güvencesi alınana dek sürecektir. Ayrıca, bu mücadele; okulumuzun ve tüm yüksek okulların sorunlarının esas kaynağı olan "1472 Sayılı Gerici Yüksek Okullar Yasası" kaldırılana, GİYO elverişli, okul niteliğinde bir binaya taşınıncaya değin durmayacaktır,sürecektir.

Okulumuzun birim örgütü GENÇ İŞLETMECİLER DERNEĞİ olarak sorunlarımızın ancak birlik ve beraberlik içinde olmamız halinde en kısa zamanda çözümlenebileceğini unutmadan, demokratik üniversite mücadelemizi halkın kurtuluşu mücadelesiyle birleştirerek sonuna değin devam ettireceğimizi kamuoyuna bir kez daha duyururuz.

GİYO TASFİYE EDİLEMEZ, HAN DEĞİL OKUL İSTİYORUZ!
YAŞASIN DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE MÜCADELEMİZ!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

GENÇ İŞLETMECİLER DERNEĞİ

Eğitim enstitülerini faşistlere üs yaptırmayacağız

Faşist Diktatörlüğün Eğitim Enstitüleri üzerindeki amaçlarını boşa çıkarmak için örgütlü ve militanca mücadele edelim.

Eğitim Enstitülerinin Milli Eğitim Teşkilatı içindeki yeri çok önemlidir. Kısa zamanda milli eğitim çarklarını çevirecek olan kişileri yetiştirecek olan bir kadro okulu niteliğindedir. Bu kurumlardan devrimci, demokrat kişilerin mezun olması, onların işine gelmemektedir. Eğitim Enstitülerini bu denli önemle ele almaları ve bu okulların direkt bakanlığa bağlı olması ve en ufak bir akademik hakkın tanınmaması bundandır. Bu okulların yönetmelikleri, işleyiş statüleri tamamen anti-demokratiktir.

MC'nin oluşmasıyla toparlanan faşist diktatörlük bu kurumları alabildiğine faşistleştirdi. Öğrenci - öğretmen kıyımı ve yerine faşist kadroların yerleştirilmesi herkesçe bilinen şey... 1976-77 ders yılı başında Ü.Seçme Sınavlarından sonra, yönetmeliğe aykırı olarak ikinci bir seçme "sınavı" yla öğrencilikle ilişkisi olmayan kiralık katiller doldurularak bu faşistleştirme doruğuna ulaştırıldı.

Bu sınavlarda o kadar ileri gittiler ki, Türkeş'in karısının adı, vb. gibi "sualler" sordular. Bu hayasızlığa, ayyuka çıkan namussuzluğa karşı yükselen nefretin çeşitli eylemlere dönüşmesiyle, tamamen tecrit olma durumunda bir manevra, bir şekil değişikliği yaptılar. Halkı aldatmak için sözde sınavları iptal ettiler.Fakat yapılan yeni sınavlar yine aynı komisyonlarca ve aynı özü içeren sorularla ve esas olarak da Ülkü Ocakları kartlarına göre sonuçlandırıldı. Ne hamam değişti, ne de tellâk.

Arada istisna olarak girebilen yurtseverlerin dışında, bu alınan "öğrenciler", gerici ve faşisttir. Kendi yönetmeliklerini çiğneyerek İmam Hatip mezunlarını aldılar. Bu keyfi bir uygulamadır.

Yönetmeliğe aykırı, tamamen keyfi yapılan bu ikinci sınavları da Danıştay iptal etmiş durumdadır. Bugün Eğitim Enstitüsü birinci sınıf öğrencileri gayri meşrudur, okulla ilişkilerinin kesilmesi gerekir.Faşizm kanun tanımazdır. Faşist diktatörlük kendi kanunlarını tanımamakta, bugün öğrencilikle ilişkisi kalmayan bu kişiler vasıtasıyla Eğitim Enstitülerini işgal altında tutmaya çalışmaktadır.

Bugün Eğitim Enstitülerinin çoğu idare-polis- komando denen faşist; gayri meşru "öğrenciler" tarafından işgal altında tutulmakta, bir çoğuna zorla gidilip gelinmektedir. Polis faşist işgalin sürmesini garantilemek için okullarda bulunmaktadır. Polis can güvenliği öğrenim özgürlüğünün düşmanı olduğunu kendi eylemleriyle defalarca kanıtlamıştır.

Eğitim Enstitülerini işgal şartlarına getirenler ve işgal altında tutanlar üç-beş komando değildir. Bu işi faşist iktidar yöneticileriyle, idarecileriyle yapmaktadır. Bu okulları halk çocuklarına kapatan, halk çocukları için korkulu yerler haline getiren faşist diktatörlüktür. İdare-polis komando onun emrindeki, hakimiyet aracının parçalarıdır.

Dağınıklığın, yılgınlığın yaygın olduğu bu şartlarda maceracı hareketler "son kozu oynama" türünden amaca hizmet etmeyen, güçleri dağıtan, mücadeleyi daha da zayıflatan hareketlerde bulunabilirler. Mücadelemizin başarısı açısından bu eğilimle mücadele etmemiz zorunludur.

Bir başka meselede sosyal-faşizmin karşı-devrimci bir akım olduğunu yeterince

Polislerin ve faşistlerin işbirliği okula girmemizi engelleyemeyecektir.

Bu objektif şartlar devrimcilerin aleyhinedir. Fakat lehimize olan da kitlelerin bu durumdaki hoşnutsuzluğudur. Eğ.Ens. mücadele bitmedi, dişe diş bir mücadele sürmektedir. Mücadelenin gelişmesini, ileri boyutlara varmasını engelleyen önemli zaaflar vardır. Başarı; bu zaafların aşılmasına ve yanlış eğilimlere karşı vereceğimiz mücadeleyi faşistlere karşı yürüttüğümüz dişe diş mücadeleyle diyalektik bir bütünlük içinde ele almamıza ve üstüne gitmemize bağlıdır.

Bugünkü somut durumun getirmiş olduğu zorluklardan dolayı birçok unsur karamsarlık içindedir. Devrimcilerin hakimiyeti şartlarında devrimcilerin yanında olan ve objektif olarak düzene karşı olan okulcu kesim, küçük burjuva sınıf yapısından dolayı faşizmin saldırısı karşısında sallantı ve yalpalama içindedir. Tek amacı okulu bitirmek olan bu kesim, bugün zaman zaman faşistlere boyun eğer durumdadır. Tabii ki, bunun asıl sorumlusu devrimcilerdir. Bu kesimle sağlam ve kalıcı bağlar kuramamak, örgütleyip harekete geçirememek, ona güven verememek, bu meselenin önemini kavrayamamak devrimcilerin önemli bir zaafıdır.

Bu objektif şartlar teslimiyetin, tersi ve aynı sonuca dönüşecek olan maceracılığın çimlenme gelişme şartlarıdır. Teslimiyet ve macera küçük burjuvazinin yalpalayan karekterinin iki yanıdır.

kavrayamamaktan kaynaklanan eksikliklerdir. Proleter devrimciler olarak, bu karşı-devrimci akıma hayat hakkı tanımamalıyız. Devrimcileri mücadelesini çeşitli şekilde engelleyen ve kendi sosyal-faşist iktidarları yoluna kanalize etmeye çalışan sosyal-faşistlerin yüzündeki maskeyi düşürmek, karşı-devrimci yüzlerini göstermek; faşizme karşı yürüttüğümüz mücade - leyi sosyal-faşizme karşı mücadeleyle birleştirmekle olur.

Biz meseleye bugünkü durumlarla sınırlı, dar bir perspektifle bakmamalıyız.. Meseleye uzun vadeli ve geniş bir perspektifle bakarak, görevlerimizi bugünün gerektirdiklerinin dar pratiğiyle sınırlamayarak Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda faşizme ve sosyal-faşizme karşı yürüteceğimiz mücadelede aşağıdaki sorunları acilen ele almalıyız.

■ Bugün Türkiye gençliğinin örgütlenmedeki zaafları, eksiklikleri Eğitim Enstitülerinde de görülmektedir. Mücadelenin dağınıklığının önemli nedenlerinden biri de örgütsüzlüktür. Örgütsüzlüğü, örgütlülüğe dönüştürmek mücadelemizin başarısı açısından çok önemlidir. Bu önümüzde duran önemli bir görevdir.

Eğitim Enstitülerindeki mücadeleyi kucaklayacak, akademik-demokratik mücadeleyi de yürütecek birim dernekleri örgütlenmelerini hemen gerçekleştirmeliyiz.Faşistlerin, sosyal - faşistlerin dışında tüm kitleyi bu dernek içinde örgütleyebilir, can güvenliği, öğrenim özgürlüğü mücadelesinde seferber edebiliriz. Bu örgütlenmeler gerçekleştirilmeden, basınla, demokratik kuruluşlarla, Danıştay'a açacağımız davalarda, diğer Eğitim Enstitüleriyle ilişkilerde de dağınıklık hakim olacaktır. Çünkü mücadele örgütlenmeyi gerektirir.

Bu örgütlenme içinde;tüm işçi-köylü-öğrenci gençlikle anti-faşist, anti-emperyalist birliğimizi sağlayacak ve mücadelemizi tüm gençliğe mal edecek,güçlendirecek olan, anti-faşist, anti-emperyalist gençlik örgütlenmeleriyle ilişkiye geçmeliyiz.

■ Bugün faşistlerin taktiği kitleyle devrimcilerin bağlarını koparmak, devrimcilerle hareket etmelerini engellemektir. Onlar dağınıklığı geliştirecek, güvensizliği, yılgınlığı yaygınlaştırarak sendeleyenleri sultaları altına almak istiyorlar. Bu durum kendiliğindenciliğe bırakıldığında daima faşistlerin ve sosyal-faşistlerin lehine gelişir. Çünkü onlar durumu kendiliğindenciliğe bırakmıyorlar. Faşistlerin sosyal-faşistlerin taktiğini boşa çıkarmak için; okula girebiliyorsak okul içinde; okula giremiyorsak girebilmek için kitleyle sıkı, canlı bağlar kurmalı ve mücadeleci militan bir şekilde örgütlenmeliyiz. Mücadeleyi belirleyici olan okul içi veya işgali kırabilmek için toparlanmak,örgütlenmek için yürüteceğimiz mücadeledir. Bugün bunu esas almalıyız. Diğer mücadeleleri, mücadelemizi etkileyici olan kamuoyu oluşturma, basın, dava açma, vb şeyleri buna bağlı olarak ele almalıyız.

■ Aşağıdaki mesele üzerinde önemle durulması gerekir.

Gayri-meşru olan 1. sınıflardaki faşist "öğrencilerin" okullardan çıkarılması için, danıştay kararlarına uyulması için yurt çapında bir kampanya düzenlemeliyiz. Eğitim Enstitüleri arasında bağlar kurarak mücadeleyi yurt çapında yürütmeliyiz. Basını, demokratik kuruluşları bu yolda seferber etmeliyiz.

Bu kampanyayı, imza, basında yazılar, yazı, afiş, pullama, miting şeklinde geliştirmeli, Eğitim Enstitülerinin olduğu bütün illerde yapmalıyız. Bu devrimcilerin önünde duran ve önemle ele alınması gereken bir görevdir.

■ Sürgün, uzaklaştırma, sene kaybı gibi konularda Danıştay'a açılacak davaları ve özellikle tazminat davalarını örgütlemeliyiz.

■ Analarımızı, babalarımızı mücadelemizde yanımıza almamız için pratik adımlar atmalı, veli dernekleri kurarak, velilerimiz arasında birliği sağlayarak mücadelemize ortak etmeliyiz.

EĞİTİM ENSTİTÜLERİ FAŞİSTLERE ÜS OLMAYACAKTIR!

FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

ATATÜRK EĞİTİM ENSTİTÜSÜ FAŞİSTLERE ÜS OLMAYACAKTIR

● Atatürk Eğitim 'deki faşist işgal kırılacaktır

Okulumuzda idare-polis ve faşist komandoların estirdiği terör devam etmektedir.. Devrimcilerin gücünü sürgün, kıyım, beklemeye bırakma yollarıyladağıtan faşist idare; yönetmeliğe aykırı olarak yapılan anti-demokratik sınavlarla okulu faşistlerle doldurdu.

Okulun karşısında bu katillere yurt kiralandı ve bu yurt okulu kontrol altında tutmada bir üs olarak kullanılmaktadır. Yapılan aramada 4 otomatik tabanca bulunmasına rağmen yurt kapatılmamaktadır.

Okulu, faşist müdür Namık Kemal Özer komandolarla birlikte yönetmektedir. Bugün okula bir çok devrimci girememekte,girebilenlerin de kitleyle kaynaşması engellenmeye çalışılmaktadır. Dağınıklığı ve örgütsüzlüğü gidererek, bütün arkadaşlar bundan böyle okula girmeye çalışacağız.

Kitleyle kaynaşılıp örgütlü bir kitle sağlandığında ve dışarıda da gerekli destek bulundurulduğunda faşistlerin geriletilmesi mümkündür. Geçen yıl gece bölümündeki mücadele bunu doğrulamaktadır.

Okuldaki mücadelede hiç gözükmeyen sosyal-faşistler basına açıklamalar yaparak, afişleme yaparak mücadeleye sahip çıkarak parsa toplamak istiyorlar.Geçen seneki boykotu kırmak için ellerinden geleni geri koymadılar.

Genç Eğitimciler Derneği üç-beş sosyal-faşistin kurduğu, yüzündeki maske ile ancak 25-30 kişiyi aldatmış, okuldaki kitleyle, mücadeleyle hiç ilişkisi olmayan, okul öğrencilerini temsil etmeyen bir dernektir.

Sosyal - faşistler kitleleri faşizme teslim olmaya çağırıyorlar. Kendileri faşistlere yaltaklık ediyorlar. "Maocular olmasa faşistler bize saldırmaz" diyorlar. Faşistlerle uzlaşmanın, teslimiyetin, propagandasını yaparak bu düzenin savunucusu, karşı devrimci yüzlerini gösteriyorlar.

Okulu faşistlere bırakmayacağız.Faşistlere karşı yürüteceğimiz mücadeleyi sosyal - faşizme karşı da yürüterek, onların karşı devrimci yüzlerini açığa çıkartıp tecrit edeceğiz.

KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL FAŞİZM!

FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

A.E.E.'den Proleter Devrimciler

Erzincan Enstitüsü devrimci öğrencileri ve Balıkesir emekçi halkı, faşist okul müdürü Cevdet Yılmaz'ı iyi tanıyın!

Emekçi halkımızın ve öğrenci gençliğin candüşmanı faşist yönetici ve müdürlerin, halk düşmanı yüzlerini halkımıza teşhir edelim. Onların her gittikleri yerde izleyerek açığa çıkaralım, onlardan hesap sormayı devrimci görev bilelim.

İşte bu halk düşmanlarından biri de 1975-76 öğretim yılında Erzincan Eğitim Enstitüsünde 1 yıllık görevi süresinde uyguladığı faşist terör ve uygulamalar sonucu 20 öğrencinin okuldan ayrılmasını gerçekleştirip, geri kalan devrimci demokrat öğrencilere de besleme faşist komandolarıyla baskı ve saldırılar düzenleyip sindirmeye çalıştı. Saldırıları göğüsleyen devrimci öğrencileri de disiplin cezalarıyla okuldan ayırdı. Yatılı devrimci öğrencilerin yatakhaneyi terk ettirmeğe mecbur bıraktı.Yatılılık yükümlülükleri kaldırtmayıp öğrencilerin istihkaklarının karşılığını cebe indirdi. Bu başarılarından dolayı faşist MC hükümeti mükafat olarak lise öğretmeni 3 yıllık Necatibey Eğitim Enstitüsüne Cevdet Yılmaz ismi altında müdür olarak atadı. Erzincan Eğitim Enstitüsünde yaptıklarından fazlasını da Balıkesir'de yapmaya başlamış. Eğitim Enstitüsü devrimci öğrencileri ve emekçi Balıkesir halkı, faşist müdür Cevdet Yılmaz'ın yakasını bırakmayın, halk düşmanı yüzünü Türkiye emekçi halkına tanıtın, ondan hesap sorun.

Erzincan Eğitim Enstitüsü devrimci öğrencileri olarak halk düşmanı faşist yönetici ve idarecilerden hesap sormada halkımızın ve devrimci öğrenci gençliğin yanında olduğumuzu içten belirtiriz.

KAHROLSUN HALK DÜŞMANI FAŞİST YÖNETİCİLER!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

Erzincan Eğitim Enstitüsünde
Bir Gurup Devrimci

Buca Eğitim Enstitüsünü faşist çetelere üs yaptırmayacağız

İZMİR BUCA EĞİTİM ENS, FAŞİST ÇETELERE ÜS YAPTIRMAYACAĞIZ.

"1976-77 ders yılı başında İzmir Buca Eğitim Enstitüsünde Türkiye'deki bütün Eğitim Enstitülerinin faşist müdürleri toplandı. Toplantıda yeni alınacak öğrencilere uygulanacak sınavların ve bu ders yılında Eğitim Enstitülerini faşist bir üs haline nasıl getireceklerinin planlarını yaptılar. Bu halk düşmanı faşist müdürler milliyetçilik, ülkücülük andı içerek toplantıyı sona erdirdiler."

Mektuplarının bir bölümünü aldığımız İzmir Buca Eğitim Enstitüsü öğrencilerinin gönderdikleri bildiriyi de kısaca aktarıyoruz.

"Halk düşmanı faşist MC iktidarının öğrenci gençliğin mücadelesini durdurmak, haksızlığa karşı çıkan sesini susturmak için tertiplediği oyunlar hergün su yüzüne çıkmaktadır. Bundan bir süre önce devrimci öğrencilerin kaldıkları yurtları satmaya, öğrencileri yurtlardan atmaya çalışan MC, karşısında öğrencilerin sert direncini görünce bütün gücünü Eğitim Enstitülerini faşist kaleler haline getirmeye verdi.

İlk iş olarak Eğitim enstitülerine kendine bağlı müdürler atıyan faşist diktatörlük, yaptığı sınav de ğişiklikleri ve sahtekârlıklarla Ülkü Ocaklı militanları okullara doldurdu. Herkes bilmektedir ki, komandoların işgali altındaki okullar, diğer öğrencilere her türlü özgürlüğün can güvenliğinin olmadığı birer kışladır."

"Faşizme karşı olduğunu söyleyen herkes, her kişi, evladını korkusuzca okutmak isteyen her ana-baba, kardeşinin can güvenliğini düşünen her genç bu tertiplere karşı durmak ve faşist çetelerin Eğitim Enstitülerinden atılmaları için mücadele etmek zorundadır.

GENÇLİĞE CAN GÜVENLİĞİ!
EĞİTİM ENSTİTÜSÜNÜ FAŞİST ÇETELERE ÜS YAPTIRMAYACAĞIZ!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

İzmir Buca Eğ. Enstitüsü Öğrencileri

AE enstitüsü paneli üzerine

"Ne Faşist terör, ne sosyal faşist ihanet bizi durduramaz!"

Bizler Atatürk Eğitim Enstitüsündeki Halkın Kurtuluşu taraftarı yurtsever devrimci öğrencileriz.

Faşist diktatörlüğün Eğitim kurumlarındaki faşist milis-polis-idare işbirliği ile gerçekleştirdiği faşist işgal altında bulunan okullardan birisi de Atatürk Eğitim Enstitüsüdür.

1976-1977 Eğitim yılında okula seçme olarak alınan Ülkü Ocaklı faşistler okulun karşısındaki yurtta üslenerek tüm yurtsever devrimci öğrencilere ve Fikirtepe halkına azgınca saldırmaktadırlar.

Sosyal-emperyalizmin Türkiye'deki uzantıları sosyal faşist İGD siyasetinin takipçisi GED'de çöreklenen hainler rahatça okula girebilmekte ve devrimcilerin okula alınmamalarından faydalanarak faşist işgali kıracağız teraneleriyle parsa toplamaya çalışıyorlar.

Okulumuzda devrimcilerin birliği yolunda tutarlı devrimci bir siyaset izlenmediğinden yapılan güçbirliği ilkesizlik temeli üzerinde yükseliyordu. Okulumuz faşist işgal altında olduğundan mücadele zorlu oluyor, aman kimseyi gücendirmeye--lim anlayışıyla ilkesiz birlikler yapılıyordu.

İşte bu platformdaki devrimci mücadeleye önderlik eden Halkın Kurtuluşu İYÖD ve DGD'li arkadaşlar olarak okuldaki faşist işgali kırmak için okulda okuyan halk gençliğini örgütlemek, gençliğin mücadelesini halkın mücadelesine tabi kılmak için kitle çalışması yapılması gerektiği görüşünde karar kıldık.

Bu çalışmaları ilk olarak bir Panel yaparak hayata geçirmekle gerçekleştirmeye yönelik çalışmalara başlandı.

Esasen bu konuda İYÖD'lü ve DGD'li arkadaşların siyasi tavırlarını iyi değerlendiremediğimizden ilkeli bir ittifak yapmamıştık.Bundan dolayı okulumuzdaki faşist terör, kıyım ve sosyal faşist ihaneti tam anlamıyla panelde sergileyemedik.

Bizler A.E.Enstitüsündeki yurtsever devrimci öğrenciler olarak halkın dost ları arasında gördüğümüz İYÖD ve DGD'li arkadaşlarla eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesine dayalı ittifak çerçevesinde görüşlerimizi götürmemize rağmen bunu başaramadık. Bunda İYÖD'lü arkadaşların sosyal-faşizmin özünü kavrayamamaları, onu halen dost görmeleri ile DGD'li arkadaşların ilkesiz tavırları etkili olurken, bizim de meselenin üzerine tutarlı bir şekilde eğilmememizin de etkisi vardı.

Bizler Halkın Kurtuluşu sempatizanı Yurtsever Devrimci öğrenciler olarak Panelde her üç siyasetin de kendi görüşlerini serbestçe koyabileceği birer konuşma yapmasını sonuna kadar savunduk. DGD'li arkadaşlar bunu desteklemekle beraber İYÖD'lü arkadaşların böyle olursa biz katılmayız şeklindeki tavırla ortak metin hazırlanması önerisini getirmesine olumlu cevap verdiler.

Ortak metni hazırlamak için arkadaşlar biraraya geldiklerinde okuldaki gelişmelerin anlatılması bitince metnin siyasi yönünde anlaşılamadığından metnin siyasi yönünün hazırlanması panel sabahına bırakıldı.Burada görevli arkadaşımızın liberal davranması da burda etkili olurken esasen İYÖD-lü arkadaşların ortayolcu siyasetlerinden kaynaklanıyordu.

İYÖD'lü arkadaşlarla eylem birliği yapabilmek için her yolu denemekle beraber proleter devrimci siyasetten taviz vermemiz sözkonusu değildi. Bütün arkadaşların bildiği gibi okulumuzdaki devrimci mücadeleye faşistler kadar darbe indiren sosyal-faşistlerin yüzünün de teşhir edilmesi gerekliydi. Bu görevi yerine getirmemek okuldaki arkadaşlarımıza ve halkımıza olan sorumluluğumuzun gerekliliğini yerine getirmemek olurdu.

Panel sabahı biz, Halkın Kurtuluşu taraftarı arkadaşlarla DGD'li arkadaşlar olarak sosyal-faşizmin teşhirinin gerekliliğini savunduk. İYÖD'lü arkadaşlar böyle olursa Panelin tertip komitesinden çekildiklerini fakat kitle olarak desteklediklerini belirttiler.

Buraya kadar anlattığımız gelişmeler baştan ilkesizlik temeli üzerinde olduğundan Panele çağırdığımız yıllanmış oportünist Mihri Belli, sosyal-emperyalizm ve sosyal-faşizmin konulduğu, teşhir edildiği bir yerde konuşmayacağını belirtmesi üzerine onun konuşmasını sağlamak için DGD'li arkadaşlar metinden bu kısmı çıkarma yönünde karar alırken bizin arkadaşımız da tutarlı bir tavır gösteremediğinden bu kararı desteklemiş oldu.

Bunun üzerine İYÖD'lü arkadaşlar tornistan yaparak, Panele aktif olarak katıldıklarını belirttiler. Bu sefer de salona astığımız "Ne Faşist terör, ne sosyal faşist ihanet bizi durduramaz" yazılı pankartı indirmeye çalıştılar ve diğer pankartlara da karşı çıktılar. Bu salona pankart asamazsınız bu paneli iki siyaset degil üç siyaset hazırladıdediler. H.K. 'undan ve DGD'li arkadaşlar olarak salona parkart asmaya her üç siyasetin de hakkı vardır ve asmakta özgürdür dedik ve indirmeyeceğimizi söyledik. Bunun üzerine İYÖD'lü arkadaşlar tekrar tornistan yaparak panelin tertip komitesinden çekildiklerini fakat kitle olarak desteklediklerini belirttiler.

Panel böyle bir platformda başladı. Ali Galip Yıldız ve Şükran Ketenci konuşmaları ile tamamen teslimiyet yaydılar. Salonda bulunan proleter devrimciler "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" sloganları ile konuşanları protesto ettiler.

Daha sonra konuşan Okulumuzun kıyıma uğrayan devrimci öğretmeni konuşmasında faşistlerin ve sosyal-faşistlerin aynı korodan devrimcilere saldırdığını anlattı.

En son konuşan okulumuzdan bir arkadaş da okuldaki gelişmeleri anlatırken modern revizyonistlerin de (sosyal faşistlerin) yüzlerini teşhir eden konuşmasıyla son buldu.

Bu çalışmalar boyunca çıkardığımız dersler;

1 - Siyasetimizi kavramada ve devrimci çalışmada liberal tavırlar mahkum edilmeli ve terkedilmelidir.

2 - Eylem yapmak için eylem anlayışı yıkılmalı doğru devrimci siyaseti kavrayarak ilkeli eylem birliği yapılarak eylem yapmak.

3 - Eylemde birlik, ajitasyon ve propaganda da serbestlik ilkesini iyi kavramalı ve diğer siyasetten arkadaşlara da kavratmak için çalışmalıdır.

YAŞASIN DEMOKRATİK EĞİTİM MÜCADELEMİZ!
FAŞİST İŞGALİ KIRMAK İÇİN İLERİ!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM!
NE AMERİKA, NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

A.E.E.'den
HALKIN KURTULUŞU yolunda
Devrimci Gençler

PARİS KOMÜNÜ

"13 Mart sabahı şafak vakti Paris, "Yaşasın Komün" sesleriyle uyandı."!

Paris proletaryası, canı, kanı pahasına bir savaşa girdi. Yetersiz silahlarına rağmen ölüyor ama gerilemiyordu. Nihayet burjuvaziyi devirip kendi iktidarını gerçekleştirdi. Paris'in burçlarında artık proletaryanın kızıl bayrağı dalgalanıyordu.

Bu sömürüye karşı emeğin zaferiydi!

Komün tarihte ilk kez burjuvazinin devrilip yerine PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN geçirilmesidir.

Komün 72 gün sürdü. Paris'in sokakları tekrar zalimlerin akıttığı emekçilerin kanlarıyla kızıla boyandı. Kadın, kız, genç, ihtiyar, Parisli emekçiler direnmenin destanını yazdılar. Komün kısa sürdü. Ama komün ruhu, komünün ihtilalci ilkeleri yokedilemedi. Çünkü proletarya doğan ve gelişeni, burjuvazi ise çürüyen ve yokolanı simgeliyor. Bugün dünya çapında komünarlar zaferden zafere koşuyorlar. Emperyalist zincirin halkaları gittikçe kopmaktadır. Bu mücadelesinde proletarya marksizm-leninizm silahını sımsıkı kavramış yoluna çıkan engelleri tek tek temizlemektedir.

Sınıflı toplumların ortaya çıkışıyla birlikte iktidarı elinde tutan sınıflar diğer sınıflar üzerinde bir diktatörlük uygulamışlardır. Sosyalist toplum öncesi iktidar aygıtları azınlığın sömürücülerin elinde ve çoğunluğa karşı bir diktatörlüktü. 1871'in 18 Martı ilk defa bu gidişe dur demiştir. Paris Komünü, burjuva devlet aygıtını yıkıp yerine proletarya diktatörlüğünü kurmuştur. Böylece tarih yeni bir şeye, çoğunluğun azınlık üzerindeki diktatörlüğüne sahne oldu.

Proletarya diktatörlüğü konusundaki evrensel gerçekleri sulandırıp anlamsızlaştırmaya çalışanlara karşı en iyi cevabı Engels; "Paris Komününe bakınız. Proletarya diktatoryası oydu." diyerek vermiştir. Lenin Marksist olabilmenin kriterini en kısa ve öz biçimiyle şöyle ifade ediyordu: "Sadece sınıf mücadelesini kabul eden biri, bunu kabul ettiği için bir marksist değildir. Henüz burjuva düşüncesinin, burjuva politikasının çerçevesinden çıkmamış biri olabilir. Marksizmi sınıf mücadelesi doktrinine indirgemek, onun kolunu kanadını kırmak, tahrip etmek, onu burjuva için kabul edilebilir birşeye indirmek demektir. Aslında sınıf mücadelesinin kabulünü, proletarya diktatoryasının kabulüne kadar genişleten kişi bir marksisttir, ancak. Marksisti alelade küçük (ve büyük) burjuvadan temelden ayırdeden şey işte budur. Marksizmin gerçekten anlaşılıp kabul edildiğini bu mihenk taşıyla ölçmek gerekir."

Proletarya diktatörlüğü marksist-leninist evrensel gerçeği; emperyalizm sürdükçe, ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen, sınıflar ve uluslar olduğu sürece bütün işçi sınıfı partilerinin ve sosyalist ülkelerin kabul edeceği ve uygulayacağı bir zorunluluktur. Bu, burjuvaziyi yenmek ve yoketmek için gerekli bir zorunluluktur.

● "18 Mart sabahı Paris, "Yaşasın Komün" sesleriyle uyandı!"

● Komünarlar bütün dünyada başarıdan başarıya koşuyor.

PARİS KOMÜNÜNÜ ANMAK, ANCAK ONU YAŞATMAK, GELİŞTİRMEKLE MÜMKÜNDÜR. PROLETER DEVRİMCİ GENÇLER KOMÜNARLARIN ŞANLI MÜCADELESİNİ ANLATMALIDIRLAR. PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ MESELESİ EN GENİŞ TOPLANTILAR, FORUMLAR SEMİNERLERDE ANLATILMALIDIR. BU TOPLANTILAR MARKSİZM LENİNİZMİN PROPAGANDASININ YAPILDIĞI ALANLAR HALİNE GETİRİLMELİDİR. YİNE BU TOPLANTILARDA MODERN REVİZYONİZME, SAĞ OPORTONİZME KARŞI KİTLELER UYANIK TUTULMALI, ONLARIN ELEŞTİRİSİ GELİŞTİRİLMELİDİR.

Marksizm-leninizm her geçen gün yeni zaferler elde ediyor. Yeni yeni mevziler kazanıyor. Dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların başarısı burjuvaziye korku veriyor. Bu korku, onlara yaklaşan sonlarını, kaçınılmaz çöküşlerini biraz daha devam ettirebilmek, kendilerine karşı gelişen muhalefeti bastırabilmek için çok çeşitli yöntemler uygulatıyor. Zorba yöntemlerinin yanısıra sinsi oyunlar da deniyorlar... Kılıktan kılığa girip, renkten renge boyanarak işçi sınıfının mücadelesini içerden yıkmaya çalışıyorlar. Proletarya diktatörlüğü ve sınıfsız toplumu gerçekleştirme mücadelesinde burjuvaziyi stratejik olarak küçümsemek ama taktik olarak küçümsememek gerekir.

"Sosyalist" maskeli hainlerin Rus sosyal-emperyalistlerinin kendi ülkelerinde proletarya diktatoryasının yerine "ileri sosyalizm aşaması" yalanlarıyla "Halkın devleti" ni getirmeleri; Rusya proletaryası üzerine kurdukları diktatörlüğü gizleyebilmek, kılıf geçirmektir. Fakat bu kılıf onların boğazını sıkacak ve tarihin mezarlığına gömecektir. Onlar artık azgın bir emperyalist, dünya halklarının baş düşmanlarından biri haline gelmiştir. ABD emperyalistleriyle birlikte dünya pazarlarını, paylaşabilmek için azgınca bir hegomonya mücadelesine girmişlerdir.

Kruşçev-Brejnev dönek kliğinin açtığı yoldan giden F"K"P gibi bazı burjuvalaşmış partiler artık yüzlerindeki örtüyü tamamen attılar. Fransız revizyonistleri 22. Kongrelerinde, proletarya diktatörlüğünü reddettiklerini bütün dünyaya ilan ettiler. Onların sosyalizmine, sınıf mücadelesi olmadan, burjuvaziyi mülksüzleştirmeden geçileceğini açıkladılar. Revizyonistler bunu "Fransız renkleriyle sosyalizm" olarak adlandırdılar. Bu "sosyalizmde burjuvazinin bütün renkleri vardı ama proletaryanın ideolojisinin kızıl rengi yoktu.

Modern revizyonistler kitlelerin devrimci şiddetini de reddetmekteler. Onlar geniş halk kitlelerinin mücadele azmini reformcu-parlamenter hayallerle yoketmeye çalışıyorlar. Kitleleri uyuşuk, nedersen onu yapar hale getirmek istiyorlar. Oysa marksizm-leninizm kitlelerin devrimci şiddetinin ancak karşı-devrimin zorba iktidarını yıkabileceğini öğretiyor. Marx "zor, her yeni topluma gebe eski toplumun ebesidir" derken, tam da bunu ifade ediyor. Halk kitleleri, işçi sınıfının önderliğinde marksist-leninist ilkelerin ülke somutuna doğru bir şekilde uygulandığı şartlarda ve reformist hayaller değil de devrimci yöntemleri uygulayan bir öncü müfreze leninist ilkeler ışığında örgütlenmiş bir parti etrafında ancak karşı-devrimci iktidarları parçalayıp yerine kendi iktidarlarını kurarlar. Daha tam bir biçimde ifade etmek gerekirse proletaryanın diktatoryası gerçekleştirilir.

Modern revizyonist hainler dünya çapında karşı-devrimci kampı oluşturmaktalar Onlar uluslararası finans kapitalin (gericiliğin) kopmaz bir parçasıdırlar. Onlara karşı verilecek mücadelede Komün yolumuzu aydınlatıyor.

YAŞASIN KOMÜN!
YAŞASIN KOMÜNARLARIN ŞANLI MÜCADELESİ!
YAŞASIN BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNİN VE EZİLEN HALKLARIN BİRLİĞİ!
YAŞASIN PROLETARYANIN DEVRİMCİ DİKTATÖRLÜĞÜ!

Arnavutluk Emek Partisi'nin inşası ve parti yaşantısı
Tiran 1974
★ ★ ★
KOMÜN YAYINLARI
İsteme adresi: YURT—DA